

JÉZUS VÁR AZ ÖSVÉNYEN

írta : Jézusról nevezett Mirjam

2020

www.kivigasztalengem.hu

Előszó a 2020-as jubileumi kiadáshoz

Jézusról nevezett Mirjam nővér – **Dr. Nehéz Márta Mirjam OCDS** – könyvét elektronikus formában adjuk közre. Eredetileg 1990-ben az érdi Kármelhegyi Boldogasszony Plébánia adta ki egy tervezett sorozat első tagjaként. A *Világban Élő Karmelita Sorozat-1* jelzésű könyvet több sajnos nem követte, de Mirjam nővér később folytatta munkáját. Ismert könyveit (**A Találkozás Imakönyve, Az Öröm Imakönyve, A Vigasztalás Imakönyve**) eddig több, mint 200 000 példányban juttatta el az Isten útjai iránt érdeklődőknek. Elektronikus formában is ingyen hozzáférhetők a www.kivigasztalengem.hu honlapon.

Az első kiadás megjelenésének 30. évfordulóján tesszük közzé ezt a kis terjedelmű, de nagyszerű könyvet. Egyúttal Mirjam nővér közelgő 84. születésnapjához kapcsolódva, hálát adunk Istennek életéért és gyümölcsöző munkásságáért.

Szent Benedek kolostorában már a VI. században az volt a szokás, hogy a nagyböjti időszakban minden szerzetesnek el kellett olvasnia „elejétől végig” egy könyvet. (*Szent Benedek regulája, 48.15-22*) A böjti olvasmány nem csak szerzeteseknek lehet üdvös. Témája miatt ez a kis könyv is alkalmas lehet erre a célra, szeretettel javasoljuk mindenkinek. Érdekes írás, a műfaját aligha tudnánk meghatározni. Meglepően őszinte hangvételi leírása egy eredményes istenkeresésnek. Finom öniróniája és kedves hangvétele teljesen egyedi. Itt most részletesen nem méltatjuk, dicséri a könyv saját magát.

Az eredeti szövegen nem változtattunk. Még a tördelést és a kiemeléseket is messzemenően követtük. Tekintettel azonban az első kiadás évére, a szövegben néhány név rejtetten szerepel, ezek feloldásához segítséget nyújtunk.

- Az író: **Jézusról nevezett Mirjam** = **Dr. Nehéz Márta Mirjam OCDS**
- Az eredeti előszó szerzője, **Márton atya** = **Mersei Antal atya, Márton atya a kármelita neve.**
- A szövegben több helyen hivatkozott **Mária néni** = **Mária Natalia Magdolnanővér.**

Érd, 2020. február 26-án,
Hamvazószerda ünnepén

www.kivigasztalengem.hu szerkesztősége

JÉZUS VÁR AZ ÖSVÉNYEN

írta : Jézusról nevezett Mirjam

KÁRMELHEGYI BOLDOGASSZONY PLÉBÁNIA — ÉRD
1990

Tartalomjegyzék

Előszó	3
Beszélgetés a Kármelről	6

Első fejezet	8
---------------------	---

Az Atyaisten beenged szőlőskertjébe, a Hegyen. Illés fölismer. Jézus zárdát épít nekem.

Második fejezet	24
------------------------	----

Feltörik nekem a Lepecsételt Forrást. Először vérszerződést kötnek velem, majd meglátom a Mamát, és a Szentháromságot; aki 3 titkot mond nekem. Jutka eldobja magát, és a cigarettát.

Harmadik fejezet	35
-------------------------	----

A fatimai Lucia nővér megfejtí a Szűzanya szavait: "Miért nincs itt Kármelem?" A medugorjei Jakov pedig elintézi a templomépítési engedélyt. Életem titkos nagy kalandja: Valaki jön felém az ösvényen.

Negyedik fejezet	41
-------------------------	----

A Lélek udvarlása gyöngéd: nem kell böjtölnöm, sem virrasztanom.
A Lélek udvarlása könyörtelen: reszket szívem minden gondolatáért.
A Szerető feltételeket szab nekem: Meg kell változtatnom benső életemet. Oktatási vázlatok.

Ötödik fejezet 59

Válaszomat várják.

Utálom a szenvedést, a Mama mégis igent mond bennem.

Hatodik fejezet 63

Jézus Lelke követelődző: Szomjazza, hogy Vele legyek a következő percben, holott az imént is együtt voltunk ketten.

Nem kellek Neki másként, csakis szeretetemet akarja. Akárkire lövök, Őt találom el. "Megkapom a nyelvek adományát."

Hetedik fejezet 70

A skapuláré története. A Mama palástja mindenkié.

A Karmel lényege:

JÉZUSBÓL SOHA KI NEM LÉPNI

KIKET ELÉD TEREL AZOKÉRT ELÉGNI

GYÖNGE KIS NÁDSZÁL ISTEN REMEG ÉRTED

ANYJÁT NÉKED ADJA ŐRIZZEN MEG TÉGED.

Nyolcadik fejezet 79

Segítség! Elveszek!! Függyöny ereszkedik elém. Jézus magával visz engem. — A lelkiatya légikikötőt ajánl nekem.

Előszó

P. Kondor Lajos SVD a fatimai látnok gyerekek szentté avatásának ügyvivője, †Alberttel, leirai püspökével nálunk járt 1990. jún. 23-án a Szűzanya Szeplőtlen Szívének ünnepén, és megáldotta épülő templomunkat, amikor is megkérdeztük, hogy mit mondhat el a Szűzanya eddig még nyilvánosan nem közölt üzenetéről?

— Az üzenet Európa hitevesztéséről szól.

II. János Pál pápa európai apostoli látogatás után arra a fájdalmas és sürgető elhatározásra jutott:

— A közömbös és hitehagyott, széttagolt nemzeteket újra evangelizálni kell.

Európai püspökkari konferenciát hívott össze, hogy dolgozzák ki ennek módját, és erről folyamatos jelentést kért.

Hazánk is elvesztette hitét, a 40 év alatt. Most nálunk a két tábor között: — szerzetesek, papok, hitvalló keresztények — és az ateisták, közömbösök között óriási tömeg hullámszik hol ide, hol oda, mellette, ellene. Ők az istenkeresők táborá, akik valamilyen örömhírré, az evangéliumra várnak valójában. Mindenki a rádiót lesi. Végre valami megnyugtatót akar hallani. A kibontakozást keressük. Íme, a jó hír: Jézus él, és benned van! Találkozz Vele!! Mert nyugtalan a szíved, az enyém, és mindannyiunké, amíg Benned meg nem nyugszik, Istenem!

A harmadrendek ebben a hullámszó tömegben élnek, és kiváló eszközök lehetnek a Jó Hír terjesztésére. Ők Istennek világban élő barátai, kiválasztottal, Jézus öbennük követ minket, amerre járunk.

Ha a világ nem látogat el a kolostorokba, hogy lelkigyakorlatot végezzen, sem a templomokba, hogy a szentmiséből áldást nyerjen, és Vele találkozzék, Jézus jár utánunk. Álrühában, világban élő barátaiban köztünk él: észrevétlen Ő emeli fel csomagjainkat, Ő hallgat meg,

segít bajainkban, Tőle kapjuk a biztató mosolyt. Társunkban lakik, csak azért, hogy elérjen minket a felebaráti szeretetben.

Jézus átjárja a teremtett világot: a természetet, az emberiséget, és minden egyes ember lelkét ostromolja: egységet akar: egymással és Őbenne.

Az evangelizációt: lelkünk átadását, csak a Lélek tudja véghezvinni bennünk, az Egyházban, a világban. A Lélek, aki hol tűzzel válaszol, hol enyhe szellő fuvalmában érkezik. Európa megújulása, hazánk meg* térése, csakis a Szentlélek által lehetséges.

Ezt a kis könyvet egy világban elő kármelita: VÉK írta.

Kislánykora óta ismerem.

A szabványos lelkiélet langyosságából a Szűzanya emelte föl, és vitte Jézus közelségébe.

A Jézussal való benső élet pedig a Lélekkel való találkozásig.

Hogyan történt mindez? Ezt ő maga mondja él, egy szentföldi utazása nyomán, a Kármel hegyére. Ugyanakkor beszámol lelki utazásáról is: hogyan bolyongott, és jutott el Jézussal való benső kapcsolatáig?

Ami számára maga a Kármel.

Megfigyelhetjük a Lélek működését benne: Bárhol él, akárkivel találkozik, bármilyen tanácsot is kap, mindig Jézus felé indul, hogy találkozzék Vele, a számára kijelölt életúton.

Mindnyájunknak más ez az út.

De mindnyájunknak tudnunk kell, hogy nem vaktában kanyarog.

Lelkünk mélyén mi is fogunk egy távoli adást, egyre közeledő hívást:

JÉZUS VÁR AZ ÖSVÉNYEN

Márton Lelkiatya

1990. július 16.

Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén.

Beszélgetés a Kármelről

Megkérdeztem szívemet, hogy mi a Kármel?
Azt válaszolta:

A KÁRMEL: az Atyaisten szőlőskertje,
A KÁRMEL: a Fiú szeretetének kitért karja,
A KÁRMEL: a Lélek szelíd fuvalma.

A KÁRMEL: Mária, a Lepecsételt Forrás
A Kármel titkaihoz ó a Kulcs, az Ajtó és a Zár
Megnyílt Aranykapu, melyen eléd jött a Király.

Mária csak Jézusban létezik.
Benne szemléli: mennyire vágyódik utánad és szeret,
Hozzád jön, hogy Fiának megkérje a kezéd.
Kitárja néked a Kármel titokzatos táját,
Hogy elnyerd a Lélek összes adományát.

Anyám, mi a Kármel? Mit tegyek? Még mindig nem
tudom.
Mária szól:

"Én vagyok a Kármel. A Szeplőtelen. Bennem örvényli
a Lélek. Azért teremtettem, hogy ő elragadjon téged.
Jöjj, kinyitom a Kármelt, a Szentlélek titkos Birodalmát,
Beviszlek, hogy átéld, életed legnagyobb kalandját:

Könnyű szellő érint, és tovasuhan, Eltölt a szabadság,
és nem tudod, hogyan. Ujjonganak benned, nem érted
mi történt, A Lélek udvarlása kedves és gyöngéd.
Szelídsége Erő: fékezi önnön lángolását, Kivárja lelked
önként átadását.

A Szentlélek a Szeretet izzó Tűzkohója Szívedet
fürkészi, áthatóan vizsgál: Vágyódom utánad,
enyém leszel immár? Szívemben őrizlek, hogy
igent válaszoljál!

A Szentlélek Jézus ölelő karja feléd, Örökké hív, és
örökké válaszolnod kell: Szomjazza, hogy Vele légy
a következő percben, Holott az imént is együtt
voltatok ketten. Tapadjon Rá szíved, a benső ima
kötelével, És szeressed őt az emberben, akit eléd
terel.

A Kármel: imádság és szeretet, — csak ennyi az
egész.
Vállruhámad oltalmad, és e kötésre a Pecsét.
Elesel? — Nem számít. Bármilyen helyzetben, és
lelkiállapotban légy, Bízál bennem, Anyád vagyok.
És az Övé."

A Jegyes szél:

"A Kármel Máriája csalétek
Egyedül azért, hogy Isten szerelme
Csupdába ejthessen téged.
A Kármelben bezárulnak a karok,
Elveszel Jézusban, ha te is akarod!"

V É K A
(világban élő kármelita)

Első fejezet

Az Atyaisten beenged szőlőskertjébe a Hegyen. Illés fölismer. Jézus zárdát épít nekem.

"Mégkérdeztem szívemet, hogy mi a Kármel? Azt válaszolta:

A Kármel az Atyaisten szőlőskertje

A Kármel a Fiú szeretetének kitárt karja

A Kármel a Lélek szelíd fuvalma."

Szőlőskert a hegyen

Amilyen lassan kezd öntudatom visszatérni, oly szakaszosan, előbb homályban, majd egyre erősebben ragadom meg a valóságot: hogy Jézus mellett ébredzek.

Enyhe szellő és ritmusos suhogás ringat még, de már kettőnk, és így egyáltalán nem zavar az, hogy még mindig nem tudom, hol vagyunk.

Ringatózom még egy kicsit, de erősödnek a zajok, felpattan a szemem, rám zuhog a napfény, az agyam is megkezdi napi bonyolult és csodálatraméltó, állandó elemző munkáját, mert nagyokosan jelenti a fedélzetről:

— Ez itt Natanya. Éjjel szállt le a géped Tel-Avivban, ez itt a szállodai szobád a tengerparton, te pupák!

Az agyam szokott dirigálni nekem, beleszól a szívem is, hol az egyik, hol a másik győz, de mostanában egy ideje zavar támadt, fogok egy másik adót, nagyon halkán, de oly erősen mégis, hogy időnként leárnyékolja a másik kettőt.

Kifutok a teraszra, és beborít a kékség. Kék az ég és kék a tenger, kék a levegő. A Földközi hullámai itt a szálloda teraszával játszanak: felszaladnak rá és lustán visszahasalnak.

Hirtelen teleszalad a szívem: ezt az eget látta Ő is, és ezt a tengert.

Robogok a folyosón, előttem valaki majd megszakad, elborítják a csomagok, evez, hogy elérje a liftet. Messzi ívben elkerülöm, amennyire a falak engedik; nem, nem segítek, most az egyszer mindenki hagyjon békén, csak semmi konvenció, ne is szóljanak hozzám, csak egy valaki kezdje el, mindenki rám akaszkodik, mint otthon, hadd törjön fel belőlem, ami akar, és ne korlátozzon senki és semmi. Szabad akarok lenni.

Elfoglalom a felvonót, megnyomom a gombot gyorsan, és egyedül süllyedek.

Most látom először a tengert, és meg akarom érinteni.

Tőlem az illető akár el is bukhat a csomagokkal, és az egész világ.

Már a főnyen futok. Valaki utánam kiabál:

— Mindjárt reggeli! — de úgy teszek, mintha nem halanám. Most az egyszer hagyjatok magamra, hogy azt csináljam, ami tetszik, ne legyen semmi előírva, hadd törjenek fel gondolataim szabadon, onnan a mélységből, amit nem ismerek igazán, és ami annyi meglepetést okozott már nekem.

Nem sejtettem még, hogy a múltam akar feltörni.

Meg kell tudnom, mi az, ami bennem folyik, és ki vagyok én?

Egyetemi logikán csiszolt eszem: a Parancsnok — mostanában sűrűn bedobja a törülközőt; nem érti, kis hajónkat merre viszi egy ismeretlen áramlás és egy könnyű fuvalom?

Átélem újra: Lihegve érem el a vizet, és csak bámulok, bámulok, lenyűgöz, félelmetesen nagy, nem látom a végét, és benne az Ő végtelenségét szemlélem. Beborítja a partokat, és a milliárdnyi homokszem úgy éli meg, hogy csakis az Övé.

És valóban, ott csakis az Övé.

Így szerethet engem, és ahogyan engem szeret, az csakis az enyém. Megérintem a vizet, letépek egy virágszirmot és bedobom. Hintáztatja, egy hullám elmeríti, és látom még, hogyan utazik tova. Soha többé nem lelem.

Nézem magamat, hogy így fogok majd elmerülni benne, ha meghalok.

Vagy talán ezzel nem kell addig várnom? Kísérőmhöz fordulok, Aki láthatatlan, és bennem lakik, amint az utóbbi időben tapasztaltam.

– Mondd, mire várunk még?

– Nem felel. Ritkán beszél. Csak valami hallhatatlan csendben. Akkor is röviden.

– De hirtelen ráébredek, hogy lelkemben akkora a béke és a boldogság, mint a tenger. Nem túlzás. Ki tudja, hogy melyik a nagyobb? Mekkora a szívem, és mekkora a lelkem, a szellemem, és hol vannak határai? És mit tud Ő ebből befogni?

Nyugtázom, hogy ez a végtelenség elég lesz nekem.

De az is lehet, hogy ez a béke és boldogság is felelet. Ki tudja? Az én Lakóm nagyon szeszélyes, más a természete, mint akiket eddig ismertem és furcsa dolgai vannak. Mindenekelőtt roppant érzékeny, semmi sem kerüli el a figyelmét, és a legkisebb dolog is nagy hullámokat ver benne. Ez rossz is nekem, mert mostanában sok mindenre kell vigyáznom, de jó is, mert nagyon könnyű megbékíteni, egy mozdulat is elég.

Nagyon szelíd és alázatos szívű. Ez kitűnik abból is, hogy nálam lakik. Meg abból is, hogy amikor lakóhelyről esett szó, azt mondta: a rókáknak odúi vannak, de nekem nincs hová lehajtani a fejem.

Amikor megszerettem, és megsajnáltam, följajnlam szívemet:

— Azt mondtam neki, hogy nekem se tetszik, és lehet, hogy csak olyan rókaodú az egész.

Azt telepátizta nekem:

— Szelíd vagyok és alázatos szívű.

Igen, — válaszoltam — tudom, amikor a földön jártál, de hogy most is?

— Igaza lehet, mert Ő nem változik, és amit mond, mindörökre érvényes. Ezt is szeretem benne. Másoknál ebben sohasem lehetek biztos.

Szelídem mondom Neki — az emberek csak annyiban megbízhatók, amennyiben Te elfoglalod őket. Beláthatod, hogy semmi jó nem jöhet tőlünk.

Szelídem olyan szerény és csendes, hogy évekig észre sem vettem, hogy beköltözött, és nálam lakik.

Kerengek a parton, lába nyomát keresem, szeretnék odalépni, ahol egyszer Ő. Oly kicsi ez az ország, és Názáretből Jeruzsálem felé itt kellett elmennie a parton.

Leszólnak a parancsnoki hídról:

– Rég feltöltődött ez a föld.

– Mit tudsz te, nem láttad, hogy a térképen szaggatott vonal jelzi Pál útjait, te nagyokos!

Az Ő lába nyomának vargabetűje aranyfonálként tekeredik erre a kerges földre, mint nénikék eres kezére a rózsafüzér.

Nem látod, hogy a gyöngyszemek az Ő léptei, és a keresztje Jeruzsálemben ütött sebet a sziklába, a mélyedésbe, ahová bedugtam a kezemet? Kegyelmet su-

gároznak a lábnyomok, és én ezeket akarom keresztezni.

És akkor előre mentem és hátra, és a teraszról láttak egy kerengő dervist, és kiabáltak:

— Mit csinálsz? Szokás szerint megint elkésel a reggeliről. Gyere már!

— Mit nekem 24 fogásos svédasztal! Nem látjátok, hogy eszem? Nemcsak kenyérrrel és salátákkal él az ember.

De ezt nem hallották, mert messzire elkóboroltam már tőlük.

Már zúg a motor, amikor beugrom a buszba, zakatol a szívem is, a Kármel hegyére utazunk. _ Suhan a táj, és én csak azt élem meg, hogy ezt látta Ő is, és ott, az ösvényen mindjárt felbukkan, és összefutunk.

Még sohasem láttam, de tudom, hogy szívem azonnal felismeri Őt, ez olyan természetes, mint világ a világ.

A buszon vidámak és kacagnak, nem tudom, min kell nevetni, elszakadtam tőlük, csak azt az ösvényt lesem, mely a hegy alatt egy ligetre kanyarog, a virágokat, őseik érinthették lábait, a sok narancsot a fák alatt, és banánt,
— szívből örülök, hogy gyümölcsöt mindig ehetett, annyi van ezen a vidéken, — az olajbogyókat, megpróbálom újra lenyelni majd, hiszen Ő szerette.

Gazdag vidék, a föld háromszor terem, áldott föld. Szent ez a föld.

A helybéli idegenvezető hangja kellemesen zsong messziről. Úgy ejti: Jerusalejm — dallamosan, áhítattal,
— egyszer ezt is: Jezsuá — kényszeredetten. Rajonganak a hazájukért, oly féltve őrzik, hogy nem

tépik le a virágokat, nincsenek kábítószerek, nem létezik itt ateista zsidó.

Gyermekeik — mondja —, mint a gesztenye, kívül tüskés, belül édes; szeretetteljesek és nincs köztük bűnöző.

A katonaság 3 éves, és géppisztolyosok sétálnak az utcákon, ödöngenek a szent helyeken és utaznak ide- oda a buszokon.

Látom, az emberek vidámak, nem rohannak, nem sietnek, nem cipekednek, és nagyon barátságosak. Szeretetreméltó nép. És mégsem boldogok. Úgy alszanak, mint nyulak a bokorban. Ugrásra készen.

— Istenem, mikor adsz nekik nyugalmat?

A siratófalnál értük sírtam; és kövei közé sodortam papíromat: Istenem, könyörülj rajtuk!

Csöpörög az eső, alig egy-két csepp érkezik. Vezetőnk ránk nevet, és bocsánatot kér, hogy örül, viseljük el ezt a kis kellemetlenséget, itt négy hónap a tél, ami ekkor leesik, abból kell élniük. A víz a legnagyobb kincsük, őrzik, még fogmosáskor is elzárják. Nyáron a Genezareti tóból kell pumpálniuk, amit a Jordán táplálna, de az legtöbbször gyermek-karnyi széles kis erecske.

— Figyelem! — hallom a vezetőt.

— Jobbról nemsokára feltűnik a Karmel hegy láncolata. A tengerparti Cezareától indul — (melyet a rómaiak azért építettek, mert a zsidók nem engedték bevinni a császár szobrait imádott Jeruzsálemükbe, és nem volt tanácsos őket lázítani) — emelkedik, megérinti az Ezdrelom síkságot, majd 30 km-en át fut 14 km-es szélességben Samaria és Galilea határán, 600 m magas gerinccel, Haifánál 150 m-es hegyfokot rajzol, és belezuhan hirtelen a tengerbe.

Neve annyit jelent — szőlőskert, az El szócska azt jelzi:

Istené, úgy, mint Izrael. Ezekiel, Dániel... neveik, úgy tűnik nekem, itt mindenki meg van győződve arról, hogy Istené, Aki leküldi majd a Messiást, és akkor kitárul a befalazott Aranykapu, amelyen egyszer Valaki utoljára számárháton vonult be Jeruzsálem falai közé.

A Karmel hegy az Úr szőlője, és Izrael ékessége. Csermelyek és patakok szabdalják, források bukkannak föl, több mint ezer barlangja megbúvik a fenyvesek és olajligetek alatt, a sziklák között.

Kisüt a nap, balzsamos illatok húznak el, messziről üdvözölnek a vörösfenyők és szentjánoskenyérfák. Szőlő fut a fügefákra, a csupaszi sziklás sebhelyek a többszázéves ozmán uralom kézjegyei.

Vezetőnk kérdi, ismerjük-e a törvényt; amely földet egyszer elfoglaltak, arról soha le nem mondhatnak, és Magyarország 150 évig az övék volt . . . Isten országa, Izrael pedig több mint 300 évig.

Fél ő is, bennük van a szorongás, de valami határtalan hit is az ő Istenükben, aki egyedüli Szabadítójuk lesz, aki a mi Istenünk is. Idősebb testvéreink. Az Atya majd leváogatja a hizlalt borjút, ha megérkeznek.

Gránátalma erdő ékeskedik, majd pálma erdők söprik a levegőt. Csivitel az egész hegy. Izrael minden madárfajtája képviselteti magát itt.

Ahogy közeledünk, élesedik a virágszőnyeg mintája: élénk trópusi színekben és gazdagságban, margaréták, nárciszok, rozmaringok, kaktuszok, agavék, — bámulom őket az otthoni nyomorított változatuk után, meglepetve. Szőlő, szőlő mindenütt. Virágzik. Szimatolok: a legfinomabb illat a szőlővirágé.

Lakómmal társalkodom egyoldalúan:

— Most már tudom, miért szeretted ezt a földet és szőlőskertjeit. Mennyi példabeszéded mondtál róla. Az Úr fölfogadta a munkásokat szőlőskertjébe ...

— Hirtelen megértem, hogy lelkem is az Úr szőlőskertje: Kármel.

Az Úr fölfogad, hogy dolgozzam rajta.

A munkaidő addig tart, míg beesteledik: életem hossza.

Fizetségem 1 dénár, az Örökélet.

Lelkemy kertje az Úré, mégis elfecsérelhetem.

A kis szőlővesszőnek a Gyökérből kell táplálkoznia, és illatos szőlőt teremnie.

Hogy el ne száradjon, földemet egy kis Felhőcske öntözi. Benne enyhe szellő jár és Ő vidámítja szívemet. Mégis így szólok:

— Szelídem, elszomorodtam, hogy munkásod vagyok, és nemigen érdekel a fizetség sem.

Hirtelen jött gondolat vigasztal:

— Isten szőlőskertjei titkokat rejtenek, van benne egy rejtkehely, ami csakis a tiéd.

Ott megtudhatod, hogy nem munkás vagy, hanem "fogadott fiú", örökös.

— Ó, ha tudnád, mennyire nem érdekel ez sem. Csak az, hogy bennem élsz, hogy Beléd gyökereztem, és senki és semmi nem vehet el. Hogy foglyul ejtetted tudatomat és szívem annyiszor megtapasztal.

— Ez az a rejtkehely, ami a miénk, és ide senki be nem léphet, mert ez az Úr titokzatos szőlőskertje.

— Hát, ami azt illeti, én sem tudom ezt a titkot megfejteni, csak önfeledten benne élek és töltekezem vele.

A busz felfut a hegyre, és most Jeremiás prófétál nekem: (Jer. 2:7)..

"Bevezettelek titeket a Kármel földjére, hogy annak gyümölcsét és legjavát egyétek".

Megállunk egy kolostor és templom előtt. Ez is titkot rejt.
Egy barlangot és Illés próféta titkát.

A vezető azt mondja: 5 perc. Késésben vagyunk, várnak a gyémánt csiszoldában.

Belépek az ajtón.

Abban a pillanatban valaki megragad. Egész valómat hihetetlen boldogság járja át, és egy olyan valóság: bár semmit se látok; megnyílt az ég, valaki nevet és vár, Valakinek én vagyok a legfontosabb a világon, Valaki jobban örül nekem, mint én neki, Valaki el van ragadtatva tőlem, akármilyen vagyok, és hogy nincs tovább.

Valaki ringat engem szeretetében.

— Nagyon is gyarló vagyok, de átélem az elfogadás örömét. A befogadásét: ez hozzá tartozik a szeretethez!

Messze látok egy szobrot: a Kármelhegyi Szűzanya, — itt a Tenger Csillagának hívják, mivel a templom a hegy legmagasabb pontját uralja a tenger felett, — engem nem ebben a szép szoborban fogadott. Személyesen elém jött az ajtóig.

Ugyanis Mária, Akit itt a szerzetesek oly különösen tisztelnek, és előtte mély hódolattal imádkoznak, nem más, mint az én Mamám.

A Mamának kulcsa van a lelkemhez; azt tesz be és azt visz ki belőle, amit akar.

Én ugyanis egy világban élő kármelita vagyok: VÉK.

És a Mamák pedig mindig elfogultak gyerekeikkel szemben.

Az én Mamám pedig, akármilyen voltam is mindig, a leggyöngédebb Anya a világon.

El sem tudtam képzelni soha, miket talál ki, amivel mindig megörvendeztet engem.

Arra gondolok azért, mert Ő egy különös Fiúnak különös Mamája is, gondolkozása mélységes.

Mielőtt az Ő szentélyébe lépnénk, elkísér Illés barlangjába engem. Néhány lépcső lefelé, füstös nagy mélyedés, benne a faszobor, előtte sok gyertya. Itt élt Illés próféta. Izrael nagy szentje, Őmiatta jöttünk ide. Ugyanis kiránduló, és nem zarándok csoporttal vagyok.

Kinyitom a lelkemet, és szóltanul hagyom, hogy elérjenek az áramlatok.

Az első mindjárt meg is lök:

— Mennünk kell.

— Én maradok.

— De nem várhatunk.

— Isten veletek!

— De ezt nem lehet: A létszámi

— Nem vagyok leltári tárgy! És ha disszidálni támadna kedvem? Ha kellene, ezt a földet választanám!

— Van egy kis pénzem, meg elég nagy szám, majd hazatalálok. Salom! (Béke veletek!)

— Visszafelé bejövünk érted ...

Nézem a szobrot: milyen fekete és kormos. Nem mond nekem semmit. Ki volt eddig nekem? — Senki. Az a tűzesszékér oly messzi idegen, mások azt mondták — UFO, én megtiszteltem mindig, hogy a Szentlélek vitte el.

Mégis, most Illéstől üdvözlés száll. Mintha egy szerető nagybácsi köszöntene:

— ... "többezer éve nem láttalak, de rokonok vagyunk ... egy családba tartozunk ..."

— Mi ez? kapom fel a fejem, szívem szeretni kezdi őt.

Mi történik? — Hirtelen rájövök, hogy nem én, Szelíd Lakóm szereti bennem Illést. Vagy mindketten? Ezt nem tudom. De azt tapasztalom, hogy valaki ujjong bennem Illésnek.

— Mi a csuda? Ebben a másik életben mindenkinek ujjonganak? — fedezi föl a parancsnok!

— Azt mondd, Szelídem, hogy szeressük Illést? Hát jó, ha akarod. Hallgatlak.

Ebben a csendben rájövök, hogy Illés mennyire fontos volt neki. Valami titkuk is volt, azzal a szekérral.

Ő látta meg a kis Lábnyomot; a Felhőt, szeretett Anyja ószövetségi jelképét az Égen.

Felé fordulok:

— Már tudom, miért szereted!! Sokszor jártál itt a Mamával és Józseffel, az ősi kegyhelyen, és én most újra elhoztalak ... Názáret 12 km légvonalban ...

Itt álltatok, és senki sem tudta a Mamáról, hogy ő az, akit Illés óta tisztelnek és szeretnek itt.

Igen, a kármeliták már akkor is tisztelték és szerették a Mamádat, amikor ő még a Te színed előtt játszadozott, és meg sem született. Kell, hogy a Mama is viszonzza.

Meleg csodálattal nézem Szelídemet, Aki elintézte, hogy szeressék Anyját születése előtt. Milyen figyelmes, szeretetteljes Teremtője és Fia Anyjának.

Csodálom gyöngédségét és előrelátását, és rádöbbenek arra, hogy semmi sem fogja elkerülni figyelmét velem kapcsolatban sem; örülök és bánkódom is, mert van miért.

Illés fontos lesz nekem is, történetét átengedem lelkemen:

Ákáb király (Kr.e. 873-54) bálványozásra adta fejét felesége, Jezabel kedvéért, és erre kényszerítette Izraelt is. Isten, Illés prófétájával megüzente:

— Nem lesz eső, amíg Illés nem akarja.

Éhínség pusztított, Illést is hollók táplálták a Kárith patak völgyében, ahová a király elől rejtőzködött. Amikor az is

kiszáradt, a szidoni özvegnél húzta meg magát, akinek megszaporította lisztjét, olaját, s feltámasztotta a fiát.

3 és fél év után már a király lovainak sem találtak szénát.

Akkor Illés párbajt ajánlott Ákábnak: Hívassa össze a 850 bálvány papot, hadd lássa a nép, ki az igaz Isten: az, aki meggyújtja tűz nélkül a saját áldozatát.

Illés így szólt a néphez:

"Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek! Ha Baál az, kövessétek őt."

A nép nem válaszolt.

Akkor a Kármel hegy magaslatán (El Mukraka — Illés áldozathelye) a nép előtt véresre vagdalták magukat Baál papjai, de nem volt, ki meggyújtsa tűzüket.

Illés az Istennek szentelt áldozatot háromszor öntötte le vízzel.

Akkor Illés azt mondta a népnek:

— Egyedül én maradtam meg az Úr prófétái közül.

És az Egyedüllévő egyetlen ereje a kiáltás volt:

— "Hallgass meg Uram, hogy ez a nép megismerje, hogy Te vagy az Úr és ismét megnyered szívüket." Akkor tűz csapott le a felhőtlen égből, amely nemcsak az áldozatot, fákát, a köveket, a port is felemésztette, egészen az árokban lévő vízig. Ekkor a nép megölte bálványimádó papjait. (Kir. 18,13 és 19,10).

— "Ehetsz, ihatsz — mondta Illés Ákábnak — lelkemben sok eső suhogását hallom." Felment a Kármel csúcsára és esőért esdekelt. Hétszer küldte szolgáját: menj ki a fokra, és nézz a tenger fölé az égre, látsz-e valamit? Hetedszerre jelentette szolgája:

— Emelkedik egy tenyérnyi felhőcske, akkora, mint egy emberi lábnyom.

Mire Izrael földjére ért, bőven ontotta az esőt, jelképéül Máriának, aki a lelkek szikkadt földjére a Messiást harmatozta.

"Az Úr könnyű felhőre száll" — mondta Izaiás is (19,1).

Izrael földje áldott lesz — "Libanon dicsősége, Kármel és Száron ékessége adatik neki."

A felbőszült királyné halálra kerestette, dél felé menekült.

Angyal táplálta kenyérrel, amikor keservesen kiáltott az Úrhoz, hogy nem bírja tovább. Erőt nyert, és 40 napig bolyongott a pusztában, a Sinai hegy egyik barlangjában megpihent. Kereste Istenét a szélviharban, földrengésben és tűzvészben, és akkor az Úr gyöngye szellőben vonult el Illés előtt. Illés magas misztikus kegyelmekben részesült. Az Úr visszaküldte Izraelbe, hogy térítsen, és vegye maga mellé Elizeust, és másokat.

A prófétaiak mind a Kármel hegyén éltek, és gyöngéden tisztelték az eljövendő Messiás anyját: őket hívták kármelitáknak. Alapítójuk: Illés. — Őt az Úr a mennybe ragadta, forgósél és tüzes villámok közepette. Visszatértét Jézus is megerősítette (Mt. 11,14).

A prófétaiak sok misztikus kegyelemben részesültek, állandó benső kapcsolatban voltak az Úrral, aki sokakat prófétai küldetésre is felhasznált. Vezeklő életük alapja a szegénység, tisztaság és engedelmesség volt: az első szerzetesi közösség, a kármelita, és egyúttal minden szerzetesrend őse.

Mivel Illést már szeretem, kérek is tőle valamit:

— Te biztosan megértesz minket, hogy 40 évig bolyongtunk mi is: hazám, egyházközösségünk és ima-közösségünk is. Kármelita szellemben igyekeztünk élni, most építünk Királynődnek templomot.

Szeretnénk, ha kármeliták telepednének le, hogy vezetésükkel engesztelhetnék Őt.

Te szent nagy Rendalapító! Rád bízom ezt a számodra igazán nem nehéz, de nemzetünknek nagyon fontos alapítást.

Illés barlangjából biztatás árad, úgy, hogy mindjárt meg is köszönöm.

— Nagyon is megértelek, hogy annyit bolyongtál és kerested az Istent — üzenem vissza neki — én is annyira kutattam és nem találtam.

Te szélviharban, földrengésben és tűzvészben vártad, én is: — mivel senki sem volt lelkemhez oly közel, mint Ő, azt akartam, hogy meglássam, hogy beszéljen hozzám. De sohasem jelent meg nekem, és nem szólt hozzám.

Egyszer annyira sírtam, hogy semmilyen eszközzel nem tudom megragadni Őt, hogy arra gondoltam; így is jó! Elkezdtem világias életet élni, de lelkem mélyén rettenetesen fáj: — hagyod, hogy elmenjek?

Nem tudtam még akkor, amit Te, hogy az Úr Lelke gyöngye szellő szelíd fuvalmában érkezik, és réges-régen, szünet nélkül ostromolja lelkemet, mint a Földközi hullámai a mozdulatlan partokat.

Igaz egyszer, később egy szentmisén, amikor azt se tudtam, hol tartunk, annyira tele volt a lelkem, és annyira vágyódtam valahová, ahol jobban megismerhetem, és megragadhatom Őt, ezt mondta:

— "Az én karjaim számodra a zárda falai."

Ez nem bársonyos férfihang volt, amit mindig is vártam, hanem egy hirtelen támadt váratlan és idegen mondat, amely úgy úszott be, mint egy kis felhőcske, és ott ragadt. Nem tudtam tőle szabadulni és meggyőződésévé vált.

Ereje hirtelen átformált, és tudtam, hogy máris a világ egyik legcsodálatosabb kolostorában vagyok: amit nekem épített Ő. egyedül nekem.

Vágyakozásom tovatűnt, átjárt a beteljesedés mámorra, és mindent megértettem, ami ebben a mondatban volt.

De azt is tudtam, hogy nem én játszom, mert én nem tudom ennyire boldoggá tenni magamat, és nem tudok egy pillanat alatt értelmet és békét adni életemnek. És főleg nem tudom ekkora nagy szerető boldogságba elmeríteni lelkemet. Mert ebben a mondatban az is benne volt, hogy úgy szeret, mint senki más, engem nem pótolhat senki sem, nekem nem kőből épült a kolostorom, hanem a szeretet erejéből és gyöngédségből.

De az is benne volt, hogy nem szabad, hogy elmondhassa rólam: egyetlenegy kedvesem volt, azt is elrabolták tőlem! Imádkozz értem, kései húgodért szent Illés!!! Imádkozz minden kármelitáért, és ne felejtsd az új alapítást!

Elbúcsúzom Nagybácsimtól, és megígérem neki, ha ígéretét megtartja, költségemre felállítatom szobrát az új kolostor kertjében.

— Hogy mindenki tapasztalja, hogy te milyen jó vagy, és itt jársz-kelsz és nem tűntél el a ködben, azon a tüzes szekéren!

— Lelkiatyám minderre azt mondta, hogy ez nem egy különlegesség, — Isten minden hívőnek ad megvilágításokat az imában. Ha ez meggyőződés, biztos, Tőle van!

Szelíd Lakómhöz fordulok:

— Köszönöm, hogy Illésnek barlangot adtál, sokkal

meghittebb kolostort nekem, és minden világban élő kármelitának. Hogy nem vagyunk se harmadrendűek, se mostohák, és elérhetünk Téged a világban.

Azt telepátiazza nekem:

— "A kicsivel Kicsi vagyok, és a naggyal Nagy."

Az agyam — a nagyokos — beleszól, és szajkózza a tanultakat:

— "Az Úr sokszor könnyű kis felhőre száll" —

Könnyű kis felhő . . hó . . énekelem valószínűleg hangosan, mert megnéz egy újabb csoport, amelyik Illés előtt tiszteleg, és erre föl rengeteg gyertyát gyújt neki, szegény ettől lesz olyan kormos.

A Nagyokos elemében van:

— Füstelszívót kellene csináltatni, mert így gyakran kell a templomot festetni.

— Leszel szíves elhallgatni? Felkért valaki? — Nem látod, a barlang fölött a templom ragyogó tiszta? Foglalkozz a könnyű kis felhővel...

A kirándulók elfoglalják a helyemet, ebből tudom, véget ért a kihallgatás.

— Szelídemmel elindulunk a lépcsőn a Mama szentélye felé.

Második fejezet

Feltörik nekem a Lepecsételt Forrást. Először vér-szerződést kötnek velem, majd meglátom a Mamát, és a Szentháromságot, — aki 3 titkot mond nekem. Jutka eldobja magát, és a cigarettát.

"A Kármel: Mária, a lepecsételt Forrás A Kármel titkaihoz Ő a kulcs, az Ajtó és a Zár Megnyílt Aranykapu, melyen eléd jött a Király.

Mária csak Jézusban létezik

Benne szemléli: mennyire vágyódik utánad és szeret
Hozzád jön, hogy Fiának megkérje a kezét
Kitárja néked a Kármel titokzatos táját
Hogy elnyerjed a Lélek összes adományát."

Feltörik nekem a Lepecsételt Forrást

A homályos barlangból a Szűzanya ragyogó szentélyéig
pár lépcső az egész, fölfelé.

— Mama, emlékszel? —

Életemben mégis oly sokáig tettem meg ezt az utat,
Hozzád!

Nem szerettem Máriát. Gyermekkoromban bedugtak egy
intézetbe, és keveset látogattak. Igen zárkózott voltam,
pajtásom alig akadt, ezért sokszor beültem a kápolnába.
Nem tudom, mit csináltam, de jó volt. Valami szál
szövődött az oltárszekrény és köztem. És ebbe a kötésbe
nem illett a Szűzanya. Talán féltékeny voltam. És
tudatlan: Ha Máriára gondolok, elvesztem ezt a szálát.

Élénken emlékszem egy félelmetes éjszakára: vérvörös volt az ég alja, a hold ijesztően parancsnokolt, és nem volt senki sehol. Réges-rég volt, amikor Györgyike nővér mindegyikünket külön betakart, és keresztet rajzolt a homlokunkra, és kilépett az ajtón, hogy az Úrral társalkodjon. A réműlettől dobolt a szívünk.

Egyszerre pattant föl 10 kis fehér hálóing, és ma is látom, hogy lobog 9 pár copfocska a félhomályban, enyém a tizedik szétesett, mert nem tűrte a fonást sohasem. Mindnyájan egy ágyba bújtunk, és fejünkre húztuk a takarót. Úgy éreztük, itt a világ vége, és most valami történni fog.

Én kilestem a takaró alól, és fogadalmat tettem. Azt ígértem Szűz Máriának, ha megvéd, és megérem a reggelt, — szeretni fogom.

Másnap aztán, akárhogy is erőlködtem, nem ment a dolog.

Évek teltek el. 11 éves koromban fogadásból kezdtem templomba járni hétköznap, mivel nem feleltem egy készületlen napon.

Megtetszett az egyik ministráns fiú. Komoly volt, és szenvedélyes könyvmoly, mint én. Együtt jártunk a plébániára, rászabadultunk a hatalmas könyvtárra. 3 naponként vittem vissza a kiolvasott könyveket. Az Atya kicsit mindig kérdezgetett, és azt kérte, hogy cserébe a könyvekért, mondjak el naponta egy tized rózsafüzért. Ez nekem rettentő büntetés volt. És sehogy se akart menni. Rendszerint a kapuban daráltam el, mielőtt beléptem újra.

Az Atya mindig többet beszélt a Szűzanyáról nekünk, és azt mondta, hogy szeretne február 2-án följajnlani minket a Szűzanyának ünnepélyesen a templomban:

Fazékot, Gömbit, Évuskát és Nyizgét, vagyis engem, négy kislányt.

Lélekben akkor többet jártam Winnetou vadászmezőin, férfias és halálosan komoly vérszerződésre gondoltam: majdnem rosszul lettem, amikor a rejtekhelyemen megszúrtam a kezem, a kicseppenő vértől, de bátran belemártottam a tollamat, és egy szentképre ráírtam: vérszerződés. És alája a dátumot. Többet nem írhattam, mert kifogyott a vérem.

Azon a délutánon csak mi voltunk a templomban, és letérdeltünk a Kármelhegyi Szűzanya képe elé: egy csúnyácska festményen koronás Mária fogta dundi fiacskáját. Nem tudom már, az Atya mit mondott, ünnepélyesen felnéztem a képre, komolyan tartottam kezemben a gyertyát, és kísértem a szavakat.

Hirtelen megváltozott a kép, eltűnt a korona, és egy fekete szempár nézett engem csupa nevetéssel és határtalan szeretettel. Ekkora szeretettel nem találkoztam, és bennem olthatatlan láng lobbant iránta. Már nem Szűz Mária volt, csakis az enyém, az én Mamám.

Nem tudom a többiek mit láttak, nem mondtam senkinek. De áldozás után mindig kimentem a templomból, hogy ne kelljen beszélnem, és órákig kóboroltam az utcákon, és közben mondtam a rózsafüzért, naponta hetet, mert nem tudtam, mit adjak Neki.

Elkértem a templomkulcsot, és néztem életem nagy szerelmét, elmondhatatlan boldogságát; amely átjárta egész ifjúságomat.

— Eközben az étet megpróbált, de akármilyen is volt évekig, ha elmentem a templomba és Hozzá fordultam, abban a pillanatban elfűjt mindent.

A nehézség mindig fennállt napközben, de ahogy elé léptem, semmi sem maradt a kínlódásokból. A Mama

ugyanis egy pillanat alatt teljesen meg tud változtatni, ezt nem tudom, hogyan csinálja, mivel nyakas vagyok. — Lelkiatyám szerint: "rendhagyó, és sohasem lehetett satuba szorítani engem."

Biztosíthatok mindenkit, hogy a Mama nem osztogat kereszteteket. Ő mindig segített azt viselni, mert örömmel töltött el, és erővel, ha pedig már nem bírtam, szóltam Neki, és egyetlen kérésemre elvette azt. Sohasem számított Nála az, hogy jó vagyok-e éppen, vagy rossz. A Mama szeretete irántunk határtalan. Nála nem fontos a teljesítmény nagysága, Ő engem, téged úgy szeret, ahogy éppen vagyunk.

Már nem mondok Neki hét rózsafüzért. Nem is tudnék, annyit dolgozom. Egyszerűen Ő benne él az idegeimben.

Az egyetemen, amikor szerelmes lettem, nem tudtam, hogyan döntsek?! A Parancsnok adott végre egy jótanácsot: gondold el, ha kitárná Zoltán is a karját, meg Jézus is, hová futnál? — És én akkor rögtön tudtam, hogy csakis Jézus karjaiba. Márpedig akkor nem szabad megcsalni azt a másikat.

Sírva szálltam föl a leánykérés elől az ellenkező vilamosra, amely a találkahelyről egyre messzebbre vitt. Mit bántam, hogy figyelnek, bensőmben azt énekeltem Neki; Jézusnak...

Hajlik a jegenye, pereg a levele,
kiskertem aljába csak még egyszer gyere be,
Csak annyit szeretnék elmondani Néked,
Ne menj el, maradj itt, csak teérted élek,
majd meghalok érted.

Ezután már sok édességgel csalogatott az Úr, szerettem volna szorosabban hozzátartozni, és csak úgy képzeltem el, hogy egy szerzetesrendbe kell lépnem, mert akkor fog szeretni a legjobban.

Többfelé hívtak, de nekem csak a Kármel kellett, mivel a kármelhegyi Szűzanya nézett ki magának. Az pedig földalatt nem működött. Így arra gondoltam, az Egyháznak segíték addig is mindent a templomban és az egyházközségben. Meggyőződésemmé vált, mivel Jézust választottam, meg kell, hogy lássam Őt, és beszélnie kell hozzám. De nem egészen így történt a dolog.

Talán Ő hajlandó is lett volna, csak én képtelen voltam a kegyelmeket befogadni.

Erre egy álmom is figyelmeztetett engem, továbbá Erzsébet is, és a drága kis Mária néni.

Az álombéli figyelmeztetés

— Szoktál álmodni?

Mit csinálsz az álmaiddal? — Én sokáig nem hittem nekik, és kidobtam őket az ablakon, pedig annyi tanítást sugalltak, amíg Mária néni meg nem tanított:

— "Vannak kegyelmi álmok is, tudhatnád a Szentírásból, ha a nagy eszedtől képes volnál a lényegre figyelni; a racionál fontosabb az intuíció."

Erzsébet álomban jelent meg nekem, aki életében a szeretetlángot őrizte, — amikor rákos beteg volt, én sokat segítettem rajta — és azt mondta nekem:

— Megmutatom neked a Szentháromságot!

Ekkor láttam a Szentháromságot, mintegy előtte álltam. Nem személyek voltak emberi alakban, hanem óriási

erőközpont, amely nem tétlenkedett; hullámozott, alkotott, egymásba ömlött, mintha alakuló galaxisokat látnék.

Nem gépies erők, vagy atomenergiarobbanás, hanem élő és kimondhatatlan Szeretet egymásba ömlése volt oda-és vissza, mint zuhatagok egyesülése, de ÉLŐ zuhatagoké, amely mozgott, forrongott, mintha tengerek különböző színtről lezuhanva egymásba vesznének, hatalmas örvény kíséretében, de láttam, hogy máris született belőlük egy újonnan feltörő másik folyamtenger, csendesen, amely szelíden tovaúszott, és vége sem látzott. Azt is érezkeltem, hogy ezeket az egymásba ömlő erőket, tengereket nem víz alkotta, hanem a Szeretet Ősforrása és Óceánjai.

Hatalmas örömet éreztem, mert Ők nemcsak egymással foglalkoztak, hanem tudták, hogy ott vagyok és minden "porcikájukkal" felém irányultak, és a kegyelmek, üzenetek szeretethullámaikat borították felém. Nemcsak egy kis kegyelmecskét vagy sugarat. Mintha minden kisugárzásukat nekem, és a földre záporozták volna, de az nem ért el engem, mert egy láthatatlan falba ütközött előttem.

— Szeretetük akkora volt, hogy úgy éltem meg, hogy annyira szeretnek, mintha é r t e m élnének. Nemcsak úgy, hogy itt egy éhező, adunk egy tányér levest és mehet.

Felfogtam, hogy értem vannak, és ez akkora boldogság és teljesség volt, hogy vágyva vágytam Feléjük,' és meg akartam ragadni Őket, de képtelen voltam érinteni Őket.

Ekkor Erzsébet szólt:

— Mutatok neked egy titkot, és közelebb hozta a képet.

Ekkor láttam, hogy a tengerek bensejéből, azok összeömlésének méhéből egy kis csíracska született, mely egyre nagyobb lett, és láttam kinagyítva: a mélységből a Szűzanya jött emberi alakban, összetett kézzel, és fenséges tartással, aki a Szentháromság ölében-méhében született.

Erzsébet ekkor azt mondta nekem:

— "Íme, az Ajtó, a Kulcs és a Zár, amely a Szentháromságot magát kitarja nektek".

Ez a mondat három titkot rejtett magában nekem, amit nyomban megértettem:

1. Jézus állandóan túlradó kegyelmeket nyújt nekem, de hiába — én nem tudom befogadni, visszautasítom és ezért én mindent Mária által és közbenjárására kérjek ezután tudatosan;

2. A Szűzanya nem itt meg ott van: ebben a szoborban vagy templomban, hanem a Szentháromságban, a Szentháromság Ölében, ölelésében, és mélyen átéltem azt a rendkívüli kapcsolatot, amely Hozzá fűzi: Az Atya Leánya ebben az ölelésben a Szentlélek Jegyese, és a Fiú Anyja.

Elképesztő kötelék ez, hisz láttam, amint a Szeretet-óceánok egymásba ömlésének mélyéből született, és ott is székel azok Ölén.

3. A legdöbbenetesebb tanítás pedig az volt, hogy a Szűzanyát a Szentháromság érettünk teremtette, hogy Ő közölhesse magát velünk és elérjen minket.

Eddig az álom, de a tanulságok mélyen belém vésődtek. Így hát bármit is kérek Jézustól, nem felejttem el azt a Mama gondjaira bízni.

Határtalan merészség lenne, és oktalan hengegés, ha egy, a lelkiéletben oly kicsi és gyöngye gyerek azt képzelné, hogy Mamája szerető gondoskodása és teje nélkül életben maradhat, vagy nem lesz belőle nyomorék.

Jézus ez Aranykapun lépett a világba, és ezen az Aranykapun lép be hozzám is.

Minek ugráljak le a szerető karokból, hogy elkészülva találkozam azzal a fenevaddal, mely ordító oroszlánként körbe jár, keresve, kit nyeljen el...

Minek is tenném, amikor a Mamám ölében ott van, akit mindketten a legjobban szeretünk a világon: Méhének Gyümölcse. Es a Mama belefeledkezett a Kisded Jézus imádatába, annyira, hogy nem is létezik már!

A Kicsike pedig azt akarja, hogy én mindig Vele legyek, ezért mondta Anyjának:

— "Íme, a te fiad", — és rám gondolt, —

Szerető Anyja pedig úgy gondoskodik rólam, mint igazi gyerekéről. Szeret engem és vágyódik utánam, hogy megnyerjen, oltalmazzon, mint Fiának egyetlen kincsét és örömét. — Hármasszeretet ez, amely ide-oda jár, hol itt van, hol ott van, de mindig egy forrásból táplálkozik.

— Hol Máriához húz a lelkem, hol Jézusban vagyok, olyan, mint mikor feljön a meghitt hold, máskor az emésztő Nap.

Mária belevon a Szentháromság áramlatába engem.

Egyszer azt mondtam Szelídemnek:

— Annyit panaszkodtam a Mamának, kicsit túloztam is, hogy jobban megessen a Szíve, elmondom Neked is.

Éreztem a mosolyát.

— Amit Neki mondtál, nekem mondtad.

Valahol azt olvastam, hogy a mennyország Mária nélkül nekünk szegényebb lenne. Nem azért, mintha Ő egymaga

hozzá tehetne valamit, hanem azért, mert Őáltala jobban fel tudjuk fogni és birtokolni Istent. Közvetíti nekünk.

Amit Isten egyszer ad, sohasem vonja vissza. Mária ugyanúgy adja nekünk Istent a mennyben, mint itt a földön.

Mária a kegyelemközvetítő! — Mindez benne van abban, hogy Mária az Egyház Anyja: az Anya óv, és magát mindig adja. Sokakat zavar ez. Pedig olyan egyszerű.

Elmesélem azt, hogyan tanította meg Jézus erre Jutka barátnőmet és engem is.

Jutka eldobja önmagát, és a cigarettát

Jutkától elvált a férje. Egyedül nevelte gyermekét, a küszködésben és magányban teljesen kiégett, anyag blazírtsággal lógott szinte állandóan a cigaretta a szájában, és ott volt található, ahol egy korty maradék kávé, és ahol füstölgött a teli hamutartó. Szánalommal nézte a hívó embereket, Isten: maszlag és bódításra jó, gúnyos fölényrel sajnálta őket, de véleményével nem sértett meg senkit.

Jutka éleseszű volt, jó, de teljességgel megközelíthetetlen, életöröm-nélküli, mintha benne egy öngyilkosság előtti állapot örökös tanyát vert volna.

Megdöbbsentem, amikor egyszer találkoztam vele, lefogyott, szinte állandóan sírt, régi kihalt szeme tűzben égett, és határtalan boldog volt.

Tanácsért jött, és elmesélte, mi történt, — ha nem ő lett volna, el sem hiszem.

Valaki szólt hozzá bensejéből, hogy tegye le a cigarettát.

Nem tette. Akkor százárat kapott. Megijedt, és abba-hagyta. A Hang mást is kért. Bánja meg bűneit. És amikor nem tudta, hogyan, elé hozta gyermekkorától kezdve elfelejtett szeretetlenségeit is, napokig siratta vétkeit.

Először próbált ellenállni és félt, hogy idegen hatalom markába került, de nem tudott.

Különben is szívében akkora szeretet tört fel, hogy tudta, ez ő nem lehet, hiszen semmilyen érzelmet nem ismert már. Különben is ez a szeretet egy végtelen boldogság forrása volt, de egyben gyötrődéseké is, mert elképzelhetetlen önmegtágadásokba kezdett, hogy az Ismeretlennek válaszoljon.

Amikor azt ajánlottam neki, hogy templomba kellene mennie és gyónnia, rettentő ellenkezés támadt benne, mert ki nem állhatta a papokat, de mégis igent mondott, mert a Hang azonnal helyeselte benne.

Ő mondta, hogy még az első napokban hazafelé elhaladt egy kert végénél, ott, ahol az utcán Mária szobor áll egy barlangban.

- Akkor megszólalt a Hang:
- Köszönts Édesanyánkat!
- De hogyan?
- Mondj egy Üdvözlégyet!
- Mi az? Nem tudom.

Akkor a Hang előre mondta neki — és ő utána. Az útszéli kereszt előtt elmondták így a Miatyánkot is.

Jutkának eddig idegen volt Mária, azt pedig, hogy szűz és anya, elnéző mosollyal utalta a mitológiák és bigottak világába.

De a Hangért, amely már é l e t e volt, és Akit eddig nem azonosított Jézussal, énjébe fogadta Őt. Határtalan bizalomban és szeretetben Édesanyja támadt.

Késő éjjel leszedte legszebb virágait kertjében, és elvitte a szobor lábaihoz. Megtette ezt szinte minden nap.

Egyszer hazafelé látja, hogy szép csokrai eltűntek, és haragudott;

— Milyen gonoszak az emberek, nem átallanak Máriától virágot lopni.

— Ekkor Jézus megszólalt kedvesen és nagy szeretettel:

— Édesanyánk már megint elajándékozta virágjait. Mindenét elajándékozta. Vigyél Neki másikat. Őérette megáldom mindazokat, ahová ez a virág került.

Jutka, aki sohasem járt hittanra, pillanatok alatt megtanulta, hogy Mária, az Ő Édesanyja kegyelemközvetítő. Hogy Máriának semmije sincs, mert mindent nekünk ad, és hogy Isten kénytelen neki mindig újakat és nagyobbakat adni. És hogy Mária ezeket is szét ossza. És Isten újra kegyelmekkel telíti, és mivel Isten végtelen, Mária sohasem fogy ki, és a mi örömünk sohasem fog véget érni.

— Jutka azt is megtanulta, előbb, mint én, hogy szeretni kell a tolvajokat, akik esetleg eladták a virágait, és minden embert. Érettük mindenre képes, nehogy szomorúságot okozzon annak a Szeretetnek, aki elfoglalta őt.

Jutka pillanatok alatt az életszentségnek olyan magasságába emelkedett, hogy jó, ha életem végére oda eljuthatok. Azt csodálom benne, hogy mindig az Ő kedvét keresi; egész valójával, elemi erővel és az első szeretet lobog benne.

Felvette a skapulárét és jár a VÉK közösségébe.

Harmadik fejezet

***A fatimai Lucia nővér megfejtí a Szűzanya szavait:
Miért nincs itt Kármel? A medugorjei Jakov pedig
elintézi a templomépítési engedélyt. Életem titkos nagy
kalandja: Valaki jön felém az ösvényen.***

"Anyám, mi a Kármel? Mit tegyek?

Még mindig nem tudom. Mária szól:

Én vagyok a Kármel. A Szeplőtelen. Bennem örvénylik a Lélek. Azért teremtettem, hogy Ő elragadjon téged. Jöjj, kinyitom a Kármelt, a Szentlélek titkos Birodalmát, Beviszlek, hogy átéld élted legnagyobb kalandját."

Titkok a Kármelen

Amikor felérek múltam grádicsain, és Illés barlangjának lépcsőin, az ősi Kármel megszentelt földjére, a Szentély elé, és meglátom közelről a kármelhegyi Szűzanya szobrát, növekszik bensőmben Lakóm ujjongása, lehet, hogy Ő adja számra ajkamra a szavakat:

— "Ó, Titkzatos Aranykapu, Lepecsételt Forrás, Kicsiny Felhőcske, nyílj meg nékem, és harmatozzad a Megváltót nekem, mert lelkem földje szikkadt és terméketlen.

Ó, arany Csillag! Ó, Illatos Virág, szívünk szeretet-hídján küldd el nekem a Benned lakozó Lelket, hogy boldog lehessenek."

Átélem, hogy a Mama velünk örül most, és nevet. Nevetés nélkül nem tudom elképzelni a mennyországot.

Ekkor egy rendkívül barátságos szerzetes megfogja a kezemet, és húz, hogy jöjjenek el innen a porból — ugyanis hullik a vakolat, vésik a falat, már kora reggel óta, márványdomborművet tesznek föl, padlót törnek, padok sincsenek, szítal a levegőben a méz és a cement, mindenre ráült már, a fejemre is a kőpor.

Kinyit egy ajtót, felmegyünk a lépcsőkön, majd vissza a templomba, szinte a kupola közelében áll a szentély: az oltár, és fölötte, de már hozzám oly közel — a kegyeszobor. Széket húz nekem elé, még odasúgja, hogy a szentély mives rácsa magyar adomány, — és búcsút int. Jó testvéremet a Mamának ajánlom.

Nem is érzékelem a környezetet, csak futólag. — Szeretnék innen soha el nem menni.

— Szeretnék egy sátrat építeni, és mindig itt lakni, Mamám, Veled, A Kármelben.

— De hiszen együtt vagyunk mindig, ha akarsz. Én vagyok a Kármel. Igazabban, mint ezek a falak. Ocsúdik a lelkem erre a vigasztalásra, amely hirtelen eláraszt.

Igen, a Mama csodálatos módon vitt be a Kármelbe engem:

Otthon, 20 évvel ezelőtt egy idős szerzetes bácsinak régi kis kápolnánk ajtajában megjelent a Kármelhegyi Szűzanya, és azt kérdezte tőle:

— Miért nincs itt Kármelem?

Azt válaszolta:

— De mi közöm ehhez? Nem én vagyok a plébános. Izgó-mozgó gyakorlati ember volt, és sehogy se fűlt a foga a szemlélődés gondolatához sem, dolgozni

Istenért, sajtóban-rádióban, minden percet kihasználni, munkálkodni. De nem sokáig ellenkezhetett, mert lebénult a lába, és addig mozdulni se tudott, amíg ki nem mondta; non recuso laborem ... nem huzakodok ettől a munkától.

Lelkes és hatékony munkatársunk lett.

Mindenáron kolostort akart építtetni, de az akkor álom volt minálunk.

Egyszer elmentünk Fatimába, a látnok Lucia nővérrel beszélni. Kondor Atya tanácsolta, írjam le kérdéseimet, hogy mit akar a Szűzanya nálunk, és hogy igaz-e az egész, mivel kételkedtünk. Lucia imakönyvébe beteszi leveletemet, ő lefordítja neki, és megkérdezi a Szűzanyát, így is történt.

Ahogy hazaérkeztünk, megjött a válasz. Postán vártam, de az égieknek gyorsabb módszerük van: egyszerre meggyőződéssel tudtuk, hogy a Kármel akkor nem kőfalat jelentett, hanem lelkiséget; csináljuk azt, amit lehet: a harmadrendet.

Ez hirtelen jött, akkora világosság volt, hogy szédültünk tőle.

Én még elrohantam Erzsébethez, hogy igaz-e, vagy ámítom magam? A kis kerek asztalnál ültünk egymás mellett, amikor feltettem neki a kérdést.

Tűnődni akart éppen, de rögtön abbahagyta:

Most szól a Szűzanya;

— Kéri, hogy újuljanak föl a Kármelita harmadrendek az egész országban, minél gyorsabban és minél nagyobb számban.

Szűzanyának ezt a kérését Erzsébet naplójában is regisztrálták.

Nekünk pedig csak az i-re volt a pont.

Megalakult nálunk a harmadrend, előbányásztuk a régi szabályokat, és hívtunk kármelita atyát, hogy irányítson minket. Ő aztán, miután letöltöttük az újonc évet, felvett minket a harmadrendbe, majd átadott a plébános Atyának, mivel — ha lehet mondani — Ő kármelitább a kármelitáknál. Ugyanis, amíg őket feloszlatták, és dolgozni kényszerültek, évtizedek óta kármelita lelkiségben nevelte az egyházközséget, és engem, azóta, mióta Nyizge — egy bizonyos vérszerződést kötött a Szűzanyával.

A bomba akkor robban, amikor örökösen visszadobott templomépítési tervünket elfogadták, megrázott minket az, hogy a Szűzanya komolyan gondolja:

— Miért nincs itt Kármelem?

Meg vagyok győződve, hogy itt kegyhelyet akar, aminek a jelét is adta, és fogja is adni.

Igaz, hogy megint tettünk egy utazást: most Medugorjébe, és Szlavkó Atya kérésére a látnokok: Jakov és Maria megkérték a Szűzanyát, intézkedjék a honi bürokráciában.

Így lettem VÉK, és nem is sejtettem, hogy ennek a hegynek: lelkem szőlőskertjének, amelyet a kis Felhő öntözött már, mennyi titkos barlangja van, mennyi sziklás emelkedő és magaslat, mennyi bűvő rejtekhely. Mennyi találkozás az ösvényen, és mennyi bizalmas együttlét a Kedvessel.

Hogyan ritkultak egyre a találkozások, mert a Kedves nem tudott elszakadni már, hogy szívet cseréltünk. És ha el is veszek, Ő mindig megtalál.

Mostanában tapasztalom, hogy bennem él, talán, hogy el ne tévedjek. Gyenge szellő fuvalmában: lelkem átadott csendjének ringásában szól, leginkább a szeretetről.

Legtöbbször indít valamire, már feltűnik ez, mert azt mondják, hogy-hogy sikerül minden, amibe belefogsz?

A Kármel hegye és kertje tele van titkokkal. Mindenki az Ő egyetlene, és mindegyiknek egyéni találkahelyet készít. Illést megigézte egy Felhő, és Ő tudja, mi volt a tüzes szekér!?

Avilai Nagy Szent Terézt a Pásztor fűttye csalogatta, és pompás palotára talált: a Belső Várkastély legbenső szobájában lelt Kedvesére;

Keresztes Szent Jánost az Otero cserényében ragadta el szeretetének örvényeibe.

Kis Szent Terézt egy kis ösvényen csalogatta, neki levágta a kerülőket, és megrövidítve az utat, egyenesen Szívébe röpítette őt.

Én Isten Szelíd Bárányával találkoztam ott, a hegyi utakon. Sok báránykát láttam a Kármelen, azt hittem messziről — kövek, olyan illedelmesen feküdtek a sziklák között: ezek 2 hétig esznek, és 2 hétig tudnak éhezni is, a zsiradékot elraktározzák. Sokat kóborolnak kietlen vidékekre tévedve.

Isten Báránya már igen elfáradt, amikor fölbukkant előttem az ösvényen: éppen útban volt a századik után, és megállt kicsit beszélgetni, mivel tanácstalan voltam, és a tövisek is megtépáztak, és nem tudtam már, merre is menjek. Mert Izraelben hirtelen, szinte azonnal szakad le az éjszaka. Akadozott már a beszédem, és lecsukódott a szemem is már, de a szemhéjak alól még leselkedtem kicsit, hogy Szelíd Bárány mit csinál?

Az álom már éppen meglökött, amikor arra rebbentem, hogy mellettem van, és akkor a megtépázott kergető suhant a kitért karokba, mint aki tudja, hogy ezért a percért teremtődött az egész világ!

Isten Báraanya elpihent a szívemen, mint akinek szüksége van egy kis odúra, és ekkor még csak nem is sejtettem, hogy én voltam a századik.

— Minden azért történt; az ösvény, és a keresztút, hogy becserkésszen engem!!!

Az én titkom az, hogy megtapasztaltam Isten Báraanya szelíd, szeretőszívű és mindig szeretetre éhes.

Az én életem legnagyobb kalandja pedig az, hogy egy élet "mozog" bennem, akinek van akarata, kívánságai, hol örül, hol szomorkodik, különös a természete, még nem tapasztaltam ki teljesen, — úgy csüng rajtam, mint egy Kicsike a mamája nyakán, és mindig azt akarja, hogy Vele foglalkozzam. és ha másfelé kívánkozom, pityergősre áll a szája...

Hát így történt az, hogy Vele ébredtem föl azon a megismételhetetlen reggelen Natanyában.

M i n d e n kármelítának van titka; maga a hivatás is az.

Neked is készített az Örökkévaló olyan titkot a Kármelben, amelyről nem tudhatok, mert csakis a tiéd.

Negyedik fejezet

A Lélek udvarlása gyöngéd: nem kell sem böjtölnöm, sem virrasztanom. A Lélek udvarlása könyörtelen: reszket szívem minden gondolataért. A Szerető feltételeket szab nekem: Meg kell változtatnom benső életemet. Oktatási vázlatok.

"Könnyű szellő érint, és tovasuhan,
Eltölt a szabadság és nem tudod hogyan.
Ujjonganak benned, nem érted mi történt,
A Lélek udvarlása kedves és gyöngéd.
Szelídsége Erő: fékezi önnön lángolását,
Kivárja lelked önként átadását."

Udvarol a Lélek

A kegyszobor háta mögött — a munkálatok miatt — egy csodálatos kápolnában kezdődik el a szentmise, ahol csak ketten vagyunk a miséző és én.

Valaki gyógyítóan érinti meg énünk legbensőjét, a kis bűvő patakok elemi erővel törnek, robbannak a felszínre és öntözi a vízesés: eddig elfojtott könnyeink csendes esője a Kármelhegyi Szűzanya lábait.

Aztán tüzes szikrák pattannak, szeretetünk lávája és egész életünk odaadása hömpölyög megállíthatatlanul, amíg el nem éri a Mama szívét, nagy szabadságban, ismeretlen erővel. Életemben másodszor engedek így hangos szabad kitörést a bennem élő erőnek.

Ki tudná elmondani mindazt, amit csak a Címzett érthet meg, hogy: Teérted éltünk Mama, Éretted akarunk meghalni.

És Miattad maradunk szívesen csakis ezen a világon, hogy valaki szeressen Téged ott, ahol vagyunk.

És ki tudná leírni a fogadtatást? Hiszen Ő fölülműhatatlan.

Kiolvassa a szívünk kívánságait, és mindent megígér nekünk.

Legfőbb kívánságunk pedig az itthoni Kármel. Amely itt, Illés szent hegyén, a próféta színe előtt, a Mama lábainál, az égiek részéről, ünnepélyesen megalapíttatik, miközben ujjong bennünk a Lélek, és a Kis Felhő annyi kegyelmet záporoz ránk, hogy úgy érezzük, egy életre elég.

Suhannak az órák.

A gyomrom ebédszünetet kér.

Kegyelmektől terhesen lépek ki a bazilika kapuján, hogy egyik valamit.

Rám zuhannak a zápor utáni színek, a levegő párás lilája, a vakító kékek, a harsogó zöldek, a hintázó cseppekben a szivárvány színeit dobáló drágakövek, az ékszermadarak pirosban és sárgában, lilában.

A megújult élet ez és hirtelen tudom, hogy nagyon boldog lehetett, amikor itt járt ezen a helyen és ezen a Szentföldön. Nem lehetett ennél szebb a Paradicsom sem.

Elsétálok a szikla pereméig, mintha megnyílna a föld, a hegy, itt hirtelen belezuhan a tengerbe, majdnem én is, vele, annyira belefeledkezem ebbe a világba.

Nem törődöm vele, mivel nem vagyok egyedül, és olyan könnyű vagyok, mint a madár, ugyanis engem visznek.

Egy ismeretlen Erő udvarlásának hullámaiban tutajozom. Valaki sodor és röpit engem, Valaki elkap engem.

Orrom friss sült krumpli- és kávéillatot érez, arra kormányzok. De merre? Nem látok fia épületet sem.

Szimatolok jobbra-balra, lám, a hegyfok végében sziklába vájt lépcső vezet le, aztán kissé bevág a hegy gyomrába. Szinte a levegőben hintáz egy kis üvegterem. Leülök a szélére és ringok a Földközi felett, a kék messzeségben, szívemben Szelídemmel, előttünk sült krumpli és egy hatalmas tál saláta. Amit nem kell lesajnálni, mert itt nem fonnyadt lapulevél, hanem paradicsom, édes paprika, narancs, banán, ananász, fölséges sárgadinnye, dió-eper keveréke, és, még amit nem tudok skatulyázni, akkora, hogy lepotyog egy hatalmas tálról. Itt aztán nem gond a hústalan nap.

Kérdezem Szelídemet, hogy Ő mit eszik, én szeretném megenni a salátát és a krumplit, inkább neki adnám a kávé, —

— Ő nagyon reális, tudja, hogyha kifizettem, jó is lenne, ha megenném. Inkább a kávé, és ezért meg se rendelem.

Nézem a tengert, és fürkészek egy kis emberlányi felhőt, de teljesen mindegy, hogy ott a látóhatáron rejtőzködik-e, vagy sem, mivel az az első már örökké van.

Hatalmas szabadság vesz körül, kimondhatatlan édességgel.

Része vagyok a természetnek, a történelemnek és mégis valaki vagyok, aki dönthet, és valakinek fontos ez a döntés. Össze nem hasonlítható ez az idő az évi szabadságokkal, amikor életbe lép a másokról való gondoskodás nyári menetrendje.

Szabad vagyok, én magam sem tudom, hogy mi lesz a következő gondolatom. Egyedül vagyok önmagammal, lényem legbensőjével, és ez csodálatos.

Szabad a lelkem is, semmi sem köti gúzsba.

Könnyedén hajlok Szelídemhez:

Emlékszel, hogy szabadítottad fel és alakítottad át egész lelkiéletemet is?

Nem ment könnyen, mert sehogy sem akartam elhinni, hogy ilyesmi lehet, annyira nem úgy történt, ahogy a nagykönyvben meg van írva, és annyira másképp, mint a hittanórán tanultak.

Az első döbbenetbe akkor estem, amikor egy alkalommal fölkerestem Erzsébetet. Húgom életének legnagyobb válságába került, lelkileg is, testileg is kilátástalan lett az élete. Ómiatta mentem el.

Erzsébetben csodálatos volt, hogy bárki kérte valamiért imádságát, azonnal megígérte, minden bánatban szívvel-lélekkel részt vett, és a legapróbb részlet is érdekelte.

Húgomnak legalább egy otthona lett volna a gyerekeivel, de megvolt már a végleges negatív döntés.

Elmondtam Erzsébetnek, és kértem, kérje meg Jézust, hogy húgomnak és családjának utaljon ki egy lakásmegoldást, én vállalom bűjtöt, meg éjszakai virrasztást érte.

Ő erre azt válaszolta, hogy reménytelen, mert Jézus nem foglalkozik lakásügyekkel. Neki a lelkek megmentése a fontos.

Hallgattam, amikor is így folytatta:

Jézus most mondja:

— El fogom intézni, de csakis azért, hogy húgod megnyugodjon és tudjon imádkozni, és közeledni Felém.

Neked pedig azt mondja, hogy nem kér tőled sem bűjtöt, sem virrasztást, mivel annyi mindent csinálsz, és már nem lehet többet rád rakni. Tőled csak azt kéri, hogy reggeltől estig Vele légy. Semmi mást.

Húgomnak elmondtam, hogy minden rendben lesz, elkezdhet

templomba járni, pedig féltem, hogy mégsem, és akkor végleg elveszti hitét, de két nap múlva a másik fél visszalépett, a húgom javára, saját maga számára kedvezőbb megoldás miatt.

Én pedig nem akartam elhinni, hogy nekem ez lenne a teendőm, és próbáltam kenyéren és vízen böjtölni, amitől délutánra hirtelen elszállt az erőm, sokkal több energia kellett a munkámhoz, ingerlékeny lettem és összevesztem mindenkivel.

Elgondoltam, hogy megjavulok s mindig újra kezdtem, de jó vége sosem lett, bár tudok olyanról is, aki gyenge természete mellett mégis kitartott, igaz, hogy a délutánt alvással és pihenéssel töltötte, másnap reggelig.

Hajzás életemben nemhogy ilyenről, de még félórás pihenésről sem eshetett szó. Meg ezt az egész megoldást kissé mulatságosnak is találtam.

Azt gondoltam, hogy ez a könnyű megoldás, amit Jézus ajánlott nekem, talán nem is igaz, mert nem lehet, hogy most, amikor engesztelni kell, és áldozatokat hozni, kivonjam magam. Ha ezt elfogadom, ez csak kibúvó részemről, majd egyhelyben topogok.

Láttam Erzsébetet, mennyit böjtölt és virrasztott, és úgy ítéltém, ha nem követem őt, hacsak kicsiben is, minden kegyelemről lemaradok.

Megpróbált megállítani önfejű utamon Mária néni is, aki másfél évig lakott nálam.

Éjfelelig beszélünk Jézusról, amikor is összecukódtam, mert én csak akkor vagyok észnél másnap, ha legalább 8 órát alhatok.

— De az megragadott, hogy Jézusnak jobban tetszik a nyelv böjtje; — "Még véres az ajkuk és máris gyaláznak engem", mondta neki Jézus.

Akkor beláttam, hogy jobb, ha eszem, ha egyszer ez az ára, hogy nem veszekszem.

Azután pedig életem legdöntőbb fordulata az volt, amikor Jézus fölkeresett álmomban.

Elöttem állt, de elválasztott minket egy sövény. Szomorkásán, tünődve nézett, mint aki fölméri, hogy érdemes-e szólni, és én tudtam, hogy nincs meglegedve velem. Átnyúlt, megfogta a kezem és komolyan oktatott:

"Szeretőként kell élni a földi életben, és nem szeretetben. Hagynod kell: a Szerető mindent elintéz."

Tudtam, hogy utóbbit bátorításul mondja, mivel sok oldalról támadás ért akkoriban, és féltem, hogy keresztbe tesznek még jobban.

Mindentől féltem, a jelentől, a barátoktól, akik cserbenhagytak és ellenem fordultak, a jövőtől és mindent magam akartam megoldani.

Azt válaszoltam Neki:

Dehát ezek Neked kis dolgok, és annyian fordulnak Hozzád mindenért. Nemcsak az üdvösség fontos egyedül? Hogyan kérjek ilyen kicsiségeket?

— "Nagyon szeretem birtokoltatni magam."

Egyszerű és furcsa szavak, mégis mikor felébredtem, tudtam, hogy nekem egészen meg kell változnom valahogyan, mert hiába hittem azt, hogy közel vagyok Hozzá, nem vagyok. Annyira fáj, hogy csalódottan szólt, mintha még egyszer próbálkozna velem, és nekem most az egyedüli alkalom még hogy megváltozzam.

Istenem, mit tegyek?

Emlékszem, kinyitottam reggel a szobám ajtaját, de azonnal ráfagyott a kezem a kilincsre és megállt a levegőben a lábam;

— Istenem, ki mondja meg nekem, hogyan lép egy szerető? Erre vagy arra? — Es miként? — Mert nekem mostantól kell megváltoznom valahogyan, ettől az

ébredéstől, mégpedig mindenben. Tudtam, hogy már az első lépés is fontos és jelképes. Szívem mélyén fölfogtam egy hívást és bármennyire is nem láttam örömet Őrajta, tudtam azt, hogy nagyon komoly dolog ez — és hogy megkérték a kezem.

De hogyan kell nekem igent mondani? És megint el fogok rontani mindent.

Keresgéltem a Szentírásban, de azt tudtam, hogy itt nem a parancsok megtartásáról van elsősorban szó. Elmentem Mária nénihez, hogy megkérdezzem, a képzeletem játszik-e velem, mert akkor visszatérek eddigi dédelgetett és megszokott ima- és világi életemhez, amely megfelelt a szabványoknak.

De azt is tudtam belül, ha helyesel, akkor én elvesztem.

Amit nekem Mária néni válaszolt, úgy mondta, hogy ezt Jézus üzeni nekem. A Parancsnok közbevágot:

— Lehet, hogy Jézus szólt, lehet, hogy életbölcössége? De a bölcsesség is a Lélek ajándéka.

De amikor mindezeket hallottam, harangoztak lelkemben, ujjongtak bennem, ünnepi lakomára készülődtek. És én tudtam azt is, hogy vagy így fogok élni, beengedem ezeket a szavakat lelkembe végre, vagy meghaltam, mert másnak semmi értelme sincsen. Mert enélkül nem is tudok élni.

Azért írom le, hogy mások ne csináljanak ilyen vargabetűt.

A meghívás mindenkinek szól.

Ez a Kármel lényege, ezért épülnek a kolostorok, ezért virrasztanak és sanyargatják magukat...

De az egész ilyen egyszerű.

A VÉK is megélheti!

Meg kell változtatnom benső életemet

Jézus ezt üzent nekem:

"Gyermekem, ne azt nézze, hogy mit kell tennie, és ne akarjon új dolgokat cselekedni.

Szívének minden gondolata Enyém legyen, mindegy mit csinál, tőlem cigánykereket is hányhat, csak Mellettem legyen, Érttem remegjen, hogy én remegek szeretetéért.

— Én legyek mindene. Féltékeny vagyok rá.

Bármit csinál, keressen Engem: Jaj, hol van Ő?

Állandóan társalogjon Velem. Szeressen belém.

— Ezt jelenti — szeretőként élni.

Gyermekem egyszer arra kért, hogy legyek lelkivezetője, ezért tanítottam őt meg erre Én.

Amikor a lélek önmagát teljesen így átadja, és egyesül Velem, ez nemcsak kettőnknek öröm. Én nem vagyok tétlen, ilyenkor kénytelen vagyok teremteni: megszentelődnek a lelkek és megszületnek az Örökkévalóság számára: Új élet kezdődik!

Én — és a lelkek! — Mindig együtt!

Ilyenkor megszentelődés folyik.

Egy szerető lélek: a Szerető, megmenthet egy egész világot, ha Velem egyesül. Vágyait ne nyomja el, adjon lendületet nekik. Ehhez kérem szabadakaratának hozzájárulását.

De elég, ha hozzájárul, ez nem a lélek munkája; ezt magam, Jézus hajtom végre."

Jézus azt kéri még tőled, hogy naponta többször vonulj vissza legalább tíz percre csendesesen, lelked mélyére, teljesen mindegy, hogy mikor, amikor alkalom adódik és mondjad:

— Itt vagyok. Szeretlek, — és maradj csöndben, hogy Ő beszéljen.

Éjjel is ezt tedd, ha ébredsz. Jézus várja a visszavonult pillanatokot.

Nem külső napirendi pont ez, — állandóan hívó, szerető ölelés.

Ő szüntelen várja ezeket a perceket.

Jézus azt üzeni, hogy remeg szeretetedért.

— "Nem azt kívánom tőle, hogy testét kínozza, nem is a kényelmet, persze. A testnek meg kell adni, ami szükséges. Egyedül csak azt kívánom, hogy á l l a n d ó a n szeressen, soha Belőlem ki ne lépjen. Bűnbánatát is kérem."

Ezt Jézus nekem is sokszor mondta, — figyelmeztetett Mária néni, és további tanácsokat adott:

— Sokszor gyónjál. "Gyermekem, menj gyónni, — kérte Jézus tőle is, és mondj valamit, mert Véremet akarom önteni az emberekért."

Szolgáltasd ki magad egészen Jézusnak. Amit kér, tedd meg, pár évig élünk ezen a földön...

Jézus nagyon szeret téged, csak egészen kicsiny légy!

A visszavonult pillanatokban a Szeretet találkozásakor a hallgatás nagyon fontos. Hallani fogsz valamit. Szót, ami eddig nem volt. — Ha megkérdeznék, hallottál valamit? — Nem hallottam. — Hát nem hallottál? De igen, hallottam, csak így lehet ezt kifejezni.

Ha hibázol, Jézus megdorgál, de Ő úgy teszi ezt, hogy egyben vonzza is a lelket.

Melyik a legnehezebb böjt?

Nem tudok böjtölni, kimerült és fáradt leszek, éjjel virrasztás helyett szeretek nagyokat aludni, és akkor napközben vígan futkározok, máskülönben nincs erőm. Mit tegyek? Kérje Jézust, hogy változtasson meg! — kértem Mária nénit.

Jézus mást kér tőled:

— "Kislányom, ne bizonyos napokon böjtöljön, hanem orvosságként használja minden nap az ételt, akkor nem felel az ítéleten. Egyen, igyon, hogy ereje legyen és dicsőségemért dolgozhasson. Mindent szabad ennie. Nekem mindegy, hogy kenyeret eszik vagy tortát, csak Velem legyen. Orvosságként azt jelenti: amennyi szükséges, — és ne egyen többet pusztán azért, mert még ízlene.

Ha megkíván valamit, gondoljon Rám és nem kell azonnal bekapni... Jól esne a falat? Mondja, köszönöm ezt az ételt, és adja nekem a felét, csak a másik felét egye meg. Ha pedig megeszi az ételt, mert szervezetének kell, állandóan adjon hálát bensőjében nekem. Ha az, amit orvosságként megeszik, jól is esik, nem kell azt íztelenné tennie, hanem inkább mondja nekem;

— Jézusom, olyan jó vagy, hála Neked, áldott légy!

Ha most meghalnál, nem azt kérdezném, mit reggeliztél: kenyeret vagy kolbászt, vagy egyebet, nekem az a fontos: jött-e belőle önmegtágadás vagy dicséret?

Ezt a belsőt nem veszik észre.

Így van az, hogy ugyanabból a tálból esznek, és az egyiket elvetik, a másik felvétetik."

Ezek a tanítások mély hatással voltak rám, és egészen átalakítottak. Aki pedig azt gondolja, hogy a böjt igen könnyű, próbálja csak meg. Amikor kenyeret és vizet ettem s ittam

csak, jókat főztem, hogy éjjél után ehessem, persze sokszor az álomosságtól már nem is ízlett... de másnap bepótoltam. De mindig csak annyit enni, amennyi szükséges? Egy falatot se bekapni, mondjuk egy csokit? Megkérdezni előbb a gyomrot, valóban éhes-e?

Bizony, hányszor akarok enni, amikor is a gyomrom azt válaszolja, hogy ő most éppenséggel nem ég, nem éhes, nem korog, és köszöni, jól van.

Az orvosságot is csak akkor vesszük be, ha szükséges. Vidáman enni egy kis rántott csirkét, de a következőt már nem kivenni a tálból, mert azt már csak élvezetből tenném, és ezt nemcsak a böjti napokon, hanem mindig?

Sosem egészen jóllakottan felkelni az asztaltól?! — Nem kis feladat ez, meg lehet próbálni mindazoknak, akik nem bírják a kemény böjtölést.

Mária néni még egy jótanáccsal látott el, mielőtt elmentem:

— Jézus azt üzeni neked, hogy ne feszítsed a Vele való találkozást, beszélgetést, hogy ez állandóan megmaradjon. Jó dolog ez, és ez a te utad, de ezt ne erőlködve tedd, lelked Istenben teljesen szabad.

Ez rettentő nagy terhet vett le rólam. Mert ha elkalandozom, nem nyom agyon nyomorúságom, büntudatom, hanem csak megállok az ösvényen, s figyelek és Szelíd Báránym mindig elindul felém és az egész olyan meghitt, — pillanatok alatt megy végbe, és semmi fakszni. Mert Ő olyan kimondhatatlanul jó és szelíd.

Mikor elmentem, kértem, hogy gondolja át ezeket és foglalja nekem össze legközelebbre, milyen is legyen az új életem.

Elmondhatatlan teljesség és boldogság töltött el: H a t a l -
m a s Fölszabadultság. Szeret engem! Ő az enyém és én az
övé, a többi már részletkérdés.

... A gúzsba kötött bábállapotból ébredezett már a pillangó
... Szent Terézia gondolata járt a fejemben ...

Senkisem képes nagy dolgokra, ha nem tudja azt, hogy őt
az isten különösképpen szereti.

Jézus — Mária néni által — az oktatást egybefűzte nekem:
azért írom le, mert ez mindenkinek szól, aki Jézussal akar
élni. A kincseket azért kapjuk, hogy azokat megosszuk
másokkal.

A benső élet (misztikus) fontossága, élménye. Oktatási vázlatok

"Kedves Gyermekeim!

A benső életben nagyon fontos, szükséges, és nagy
szerepet tölt be az, hogy tudatosan arra törekedjél, hogy
minden eseményben, körülményben, szíved gondolata
gyakran Hozzám szálljon, Velem találkozzon.

— Találkozz Velem 'golgotavéres' utaidon, 'táborhegyi'
boldog örömeidben ... napi nehéz feladataid teljesítésében.

— Templomban, utcán járva-elve, találkozzál Velem
lakásod csendes otthonában, ahová szeretettel hazavárlak,
hogy újabb kegyelemmel megajándékozhasssalak, hogy a
napi portól ellepett fáradt lelked Bennem, a kegyelem
teljességében megpihenjen.

Szeretetem szavát a csend nyugalmaiban meghallhassad.

(Jézus még azt is mondta, hogy testednek meg kell adni a pihenést, mert különben nem tud lelkedhez férközni.)

Szeretném, ha Velem egyesülve, állandóan Bennem élnél. — Kegyelmeimmal megáldottam életed, te pedig példámat, szelíd szavaimat kövessed, szeretetszolgálatokkal adj oda engem testvéreidnek, hogy általad ők is megízleljék szeretetem édességét, hogy hitükben megerősödjenek, szeretetük szárnyán Hozzám közelebb jussanak.

A benső élet ereje, fenntartója a mindenkori segítő kegyelem és lelked kegyelmi állapota.

A Segítő Kegyelmmel Szeplőtlen Édesanyám mindenkor megáld téged. A te feladatod, hogy lelked állandó kegyelmi állapotban éljen. Ezért kerülj mindazon rosszat, amitől lelked beszennyeződik, és Engem tőled távol tart.

— Rejtett életem benned; végtelen szeretetem ölelő csókja lelked számára. Az ebből fakadó boldogsággal kívánom enyhíteni lelked szomjúságát, amely éjjel-nappal égeti szívedet, hogy engem jobban szeress, és e szeretet által bennem életed fölemésztsődjön."

Mutatta Jézus, hogy Szívéből egy kis szikrát kaptál, és amikor csendben vagy, gyullad ez a szikra.

Ezen nagyon csodálkoztam, hogy mennyire igaz ez, még magamnak sem fogalmaztam meg, hogy mi történik akkor, amikor már nem kell intézkedni és másra figyelni, belülről izzik valami és nem kell erőlködnöm, hogy imádkozni kezdjek.

— "Kedves Gyermeke! — folytatta Jézus — A rejtett kegyelmek hatását ismered, élj vele és örvendezzél. A kettőnk közti benső életet az Én, és a te szereteted élteti és tartja fenn.

Mária néni megkérdezte Jézust: Miből él ez a benső élet? — "A Szeretetből. — Ez fokozza, viszi előbbre egészen isteni Szentségem magasságába, a mennyország életébe.

Ha ezt a benső életet szabad akarattal elveszíted, lelked nyomorban vergődik, haldoklik, végül a kegyelem hiányában éhenhal.

Ennek következtében a benső élet kapcsolata köztünk kettészakad. Ennek ellenére lelkedet követem a kegyelem szavával, a bűnbánat szentségének gondolatával lelkedet visszahívogatom, és visszavárom.

A kegyelem visszahívó szava — Én, Jézus Krisztus maga vagyok, aki a Tőlem elpártolt lelket visszavárom. Én vagyok, hogy titokzatos isteni életemet benned ismét tovább éljem, és ezáltal a Mennyei Atyát dicsőítsem.

Visszatéréseidet, Én — Jézus, megköszönöm a Mennyei Atyának, és ez a köszönet az Örökkévalóságig tart.

Mivel Én, Jézus a szétválaszthatatlan Szeretet vagyok, és benned élek, ezt már én nem tudom szétszakítani, egyedül te tudod bűnnel, hűtlenséggel... Én, Jézus már nem tudom megtenni.

A természet gondolatával csak annyira avatkozz benső életedbe, amennyire szükségesnek gondolod, és biztos vagy benne, hogy a kegyelem csendjét lelkedben nem zavarja, sem téged nem zavar, és Tőlem el nem távolít."

— Kérem, mondjon erről kicsit többet, miről van szó.

Természetes dolgokról is, nemcsak a bűnökről és hibákról. Pl. valaki megdicsér; első gondolatod ne az legyen, hogy milyen kedves az illető! Nem!

— "Jézus, köszönöm, milyen jó vagy," — azután lehet örülni az illetőnek.

Jézus egyszer azt mondta nekem:

— "Azért nem haladtok, mert az első nem Én vagyok nektek. Ha valami baj ér benneteket, mindenkinek elmondjátok, és utoljára nekem. Ha örültök, nem Hozzám futtok, hogy megköszönjétek, mintha Én csak azt lesném, mivel büntesselek meg titeket.

Akármi történik veletek, először mindig máshoz fordultok, azért aztán nem is haladtok!"

— Nem gondoltam, hogy Jézus ennyire érzékeny, és a kis dolgok ennyire fontosak. De most, hogy tudom, már igazán fájna, ha Ő erre nem tartana igényt.

— "Azért van ez, mert ezekből a kis dolgokból áll az életed. Ez vagy te magad."

De az oktatás tovább tartott:

Jézus: "Gyermekek! Ha így élsz titokzatos kegyelem fokozódik majd benned. Annyiszor áldom meg életedet, és segítelek előbbre, ahányszor Rám gondolsz és Velem foglalkozol.

Napi programjaidat elsőként Velem beszéld meg, akkor lelkedben halod szavaimat. Ezt kel! elfogadnod, és eszerint végrehajtanod e benső élet feladatait."

Akármi is történik, — segített Mária néni — azonnal Jézushoz fuss, Tőle kérj mindent, mondd neki, hogy: ... nehéz volt... vagy úgy-e, vártál?

S o h a nem léphetsz ki Jézusból. Ez az állandó élet Vele, az Örök Élet előíze! A Szűzanya segít, hogy tisztán láss, és mindig csak J é z u s ! !

És mit jelent, hogy Vele beszéljem meg a napi programjaimat, hiszen nem hallom a választ?

— Jézus — Valaki! És másképpen kell bánnod Vele! Nem ilyen hitetlenül! Nekem egyszer azt mondta, hogy te lábba! taposod az Ő indításait. Mert Ő szól hozzád, és mindenkihez.

Reggel sorold el Neki, hogy mit akarsz vagy mit kell csinálnod. És kérdezzed meg, — Jézus, jó lesz így? Add, hogy úgy tegyek, ahogy akard... És légy csendben. — Indítást fogsz kapni. Ez a dolog így kezdődik. Hirtelen az egyikhez nagyobb kedvet érzel, vagy eszedbe jut egy új szempont, ami eldönti a dolgot. Vagy közbejön valami, ami más irányt szab. Egyszer csak jön egy teljesen új gondolat, ami nem következtetés, sem egy gondolatsor vége, nincs kapcsolata az előzővel, hirtelen fényt gyújt benned, és meg vagy győződve, hogy ez a helyes. Örömmel és késztetéssel jár. Ő így kezd el beszélni minden lélekhez, aki ráfigyel. De csendben kell lenned... Nem szabad állandóan beszélned... Rá kell figyelned, de mindezt önként, nem feszítve, és nagy szabadságban...

Mások azt mondják, — ez a lelkiismeret szava. Mi azt mondjuk, hogy ez sokkal több ennél. Az a gyökere, ez pedig már a virág.

És nem kérdezte, az álomom igaz? — érdeklődtem. — "Igen, Gyermekem, bátran élhet így eszerint."

De Jézus hozzáfűzte, hogy ezentúl nem lehet semmiféle aggodás és félelem benned, mert akkor az első sem áll fönn. Ha pl. valami baj ér, nem kell azon tipródnod, hogyan mászom ki belőle? Neki adod, és kész. Megkapod a megoldást, erőlködés nélkül. Ha a természeted valamitől elborzad, azonnal befelé fordulj, és mondd: — Jézus, mi vár engem, szörnyűség, Beléd kapaszkodom... Ezt kell adnod a Téged Szeretőnek. így viselkedjél, ezt mondta Jézus.

— Ennek az életnek nem lesz akadálya az, hogy én nagyon gyenge vagyok a szenvedéshez és egyáltalán nem áhítozom utána, mint a szentek? — kérdeztem.

Jézus így válaszolt nekem:

— "Én erős vagyok benned, csak te mindig maradj is bennem. Szeretetem legnagyobb J e l e a szenvedés. Szeretetem csókja után maradt ez a betegséged. A sebet én okoztam, és én is gyógyítom. A szenvedést, ami megmarad, azt Én fogom benned viselni."

"Ha rosszul vagy, ne az embereknek panaszkodj, — belül Velem élj! Mondjad nekem; Jézusom, fáj a fejed? Átverték a Szívedet? A töviskorona? Viselem egy kicsit, hogy Te megpihenjél.

Szomorú vagy, sötéten látsz? Mondd nekem: Jézusom, miért vagy szomorú? Mondd meg nekem — enyhítelek. Felejtsd el magadat."

Máskor, ha rosszul vagy, mondd:

"Köszönöm, áldott légy! — Add nekem félelmeidet, és kérd, hogy segítek. Mindig áldjál Engem. E mögött az a fontos, hogy ilyenkor találkozol Velem.

Ne engedd, hogy lelked bármiért is felháborodjon. — Fogadj el mindent, ahogy a Szentcsalád tette.

Ha fájdalmad van, nézz engem, amint szenvedek és szánjál meg. Ha ezt gyakorlod, eljön az idő, amikor elfelejted magadat."

"De találkozz Velem a szárazságban is, mondd nekem:

— Jézusom, most hol szenvedsz? — a kertben? És hallgass. És akkor észreveszed, hogy ott vagy Mellettem a verítékezés helyén. Ott nem rajongó szeretet van benned, nyugalom és fájdalom. De akkor is mondd nekem:

— Áldott légy! — ha unalom ül a lelkened.

Figyeld, a kegyelem működését. De, ha semmit sem tudsz, csak nézel Engem, és ez jó, ne gondold, hogy tétlen vagy, Én dolgozom benned. Utána más leszel. Ez is m e g t é r é s."

Mária néni még sok példát mondott nekem, hogyan is kell Jézussal élnem. Így tanulgattam, és még ma is csak itt tartok, — ezt a b e n s ő é l e t e t , ezt a benső imát, az állandó kapcsolatot, illetve keresést Jézussal, ami a kármelita élet maga, akárhol is folyik a külső élet, kolostorban vagy a világban.

Így taníttatott Jézus Lelke engem kedvesen és gyöngéden, ahogy szokása a kicsinyekkel.

H á l a és ö r ö m ujjong bennem. Isten gyermeke vagyok! Bizalommal fordulok a bennem Lakóhoz és mondom Szelfidemnek;

— De jó, hogy nem mennydörgésben szóltál. Nem is tudom elolvasni azokat a rettenetes jóslatokat, amiket terjesztenek. Szomorú leszek tőlük, béna és minden jóra képtelen, és félelmet keltenek, én már ezektől előre elveszek. Olyan jó, hogy kedvesen és gyöngéden tanítasz, ahogy szokásod a kicsinyekkel.

— Boldoggá tett az a hirtelen jött gondolat, hogy a reggeli harmat is úgy fürdeti a virágokat, hogy nem tördeli össze őket.

Felfogtam, hogy Jézus hatalmas, világmindenséget fenntartó ereje nagyságát legjobban én mégis ebben a gyöngéd kedvességben csodálom, amivel engem készül becserkészni, ahelyett hogy elsöpörne...

Ötödik fejezet

Válaszomat várják. Utálom a szenvedést, a Mama mégis igent mond bennem.

"A Szentlélek a Szeret izzó Tűzkohója
Szívedet fürkészi, áthatóan vizsgál
Vágyódom utánad, enyém leszel most már?
Szívemben őrizlek, hogy i g e n t válaszoljál."

Válaszomat várják

Visszamegyek a Mamához a templomba, hogy megbeszéljek Vele egy igen fontos dolgot, amire nem tudok magyarázatot, sem választ. És amire egyedül csak Ő tudja a feleletet nekem megadni:

— "Te Szép, Te Kedves, Te Szent, Te Egyetlenem!

Mondd, mi ez az új élet bennem, amit tapasztalok?

Benned megtestesül az ÉLET, és mindig Benned van,
Te Szentlélek Jegyese és Médiuma! Légy velem!"

Tudod, — az egész úgy kezdődött, hogy már többen mondták nekem, hogy fel kellene magam Jézusnak ajánlani áldozatul. Mondta ezt már régen az Ohmüllner-spirituális atya is.

— Hogyne, válaszoltam neki. Hogyne, hogy Jézus mindjárt elfogadja, és rögtön kapjak egy rákot?

Legfeljebb úgy, hogy azt mondjuk Jézusnak, hogy küldhet, amit akar, de előbb kérdezzen meg Téged, és ha Te bólintasz, akkor jöhet.

Mivel azt már tapasztaltam, hogy Te mindig elvetted

azt, amit már nem bírtam elviselni, és szoltam Neked, hogy — elég.

Ő gondolkozott rajta, majd azt válaszolta, hogy így is jó lesz.

— De én mindig szerettem volna, ha meglett volna bennem Jézus iránt a teljes nagylelkűség. Csakhogy nem volt.

Még akkor sem, amikor felvettem a kármelita harmadrendet, vagyis a 'világban élő kármelita' = VÉK lettem.

Imaközösségünk havonta gyűlt össze. Ekkor elmondtuk a rózsafüzért, tanításokat kaptunk a kármelita szellemről, elmékedtünk Nagy Szent Terézről és az ima fajtáiról, és mindarról, amit ő a benső életről tanított.

Utána nagyon jól éreztük magunkat, mindent megettünk, ami föllelhető volt, és elmondtuk egymásnak bajainkat és a szent híreket: pl. merre járt a pápa, stb. ... éjjel alig akartunk szétozslani.

Így ment majd egy évtizedig. Akkor felkértünk egy kármelita atyát, hogy vegyen részt rajta. Ő hagyta a rendes menetrendet, — nem is tudom már, hogyan tudta elviselni langyosságunkat — a végén azt mondta: ... most akkor kezdjünk el imádkozni és hívjuk a Szentlelket. Azt gondoltam, hát az úgy is itt van mindig, minek hívni.

— Az Atya hangosan dicsérte Jézust és hálát adott neki, majd elhallgatott. Hirtelen úgy éreztem magam, mint áldozáskor, vagy a legmeghittebb pillanatokban Jézussal. Jézus jelenléte felerősödött bennem és minden kegyelem, amit eddig kaptam, amit annyira szerettem volna máskor újra átélni, most könnyedén és kérés nélkül eltöltött. Magasra lángolt a szeretet bennem, csak az volt a vágyam, hogy eléjtek benne, érintsen meg és emésszen föl ez a tűz.

Én eddig sohasem, csak formaságból imádkoztam a Szentlélekhez, mert nem akartam elhagyni Jézust az Ő kedvéért.

De én most nem úgy éltem meg, hogy külön személy érkezik, hanem úgy, hogy a Lélek nem más, mint Jézus legbensője, Jézus Lelke, Jézus Szeretetének kitörése maga az, akit Léleknek hívnak. Nem is imádkozom hozzá külön, csak úgy, mint Jézus felém kitörő Szeretetéhez, Aki lehet, sőt biztos, hogy külön Személy, de én úgy látom, amint éppen egységben forraszik Jézusban. — Hála Isten, nem kell elhagynom Jézust a Lélek kedvéért, mert Jézus legbensőjében lakozik, Ő Jézus Szeretetének tűzkohója.

— De Jézus Legbensője, mintha külön életre kelne, örvendezve működik, pazarul szórja a meglepetéseket és a kegyelmeket.

Az első fájdalmas meglepetés az volt, hogy tapasztaltam, Jézus mennyire szeret.

A fájdalom az volt, hogy mennyire ellenállok Neki. És hogy legyen meg az az életátadás, kikötések nélkül, vigyen, amerre akar, mit számít most már.

— Az ima kb. 3 óráig tartott, de perceknek éltem át.

A lelkiatya kérésre megtette ezt a felajánlást — később, feltételek nélkül, Jézusnak.

— "MEGÉRTELEK, Mama! Mi mehetett végbe Benned, amikor eltöltött a Szentlélek! Kegyelemmel teljes! — nem talált Benned semmi akadályt és létrehozta Benned Jézust, nemcsak egyszer, testedben, hanem folytonosan.

Ki tudná fölfogni megsemmisülétedet, és ezáltal nagyságodat Őbenne? Ezért tudtál mindenre i g e n t mondani, mert terhes voltál ettől az emésztő Tűztől.

Engem is megteremtett, Mama, fontos vagyok Neki, olyan

mint én, nincs még egy, engem másképpen akar szeretni,
mint Téged, nem fogom be vágyának határait.

Igent kellene mondanom mindig mindenre, de olyan
nyavalya vagyok.

Egészen Neked adtam magamat, válaszolj Te bennem
Egyetlenednek.

E z e n a helyen Mama, ahol szívünk oly közvetlenül
ömlik egymásba, megértem, hogy a Lélek gyümölcse —
JÉZUS.

Érzem, hogy bennem él, hogy lakást vett nálam, — félek,
hogy elveszítem Őt.

De mit kell tennem, hogy tápláljam, hogy ne éhezzen, és
fázzon bennem? Hogy minden indításra felelni tudjak?!

Én magam ilyesmire nem vagyok képes.

Átható erővel, dallamos áramlással jött felém az ígéret:

"Szívemben őrizlek, hogy i g e n-t válaszoljál!"

Hatodik fejezet

Jézus Lelke követelődző. Minden percemet kéri. Nem kellek Neki másként, csakis szeretetemet akarja. Akárkire lövök, Őt találom el. "Megkapom a nyelvek adományát"

"A Szentlélek JÉZUS ölelő karja feléd,
Örökké hív és örökké válaszolnod kell;
Szomjazza, hogy Vele légy a következő percben,
Holott az imént is együtt voltatok ketten.
Tapadjon Rá szíved a benső ima kötelékével,
És szeressed Őt az emberben, akit eléd terel."

Jézus Lelke követelődző

Ezek az órák, amikor kármelita közösségünk együtt imádkozik, a legszebbek és legmeghittebbek életünkben. Hogy miért pont ekkor lángol fel a szeretet bennem magas fokra, nem tudom. De látom, hogy mindenki boldog, mindenkit elvisz a Lélek arra a titkos helyre, ami csakis az övé, és Jézusé.

Úgyhogy már hetente gyűlünk össze, és órákat imádkozunk. Havonta egyszer külön szentmisénk van, a Szentség ott marad az asztalon és órákig csendben vagyunk. Van, amikor valaki külön imát kér. Akkor mindnyájan érte könyörgünk. A szeretet annyira eltölt testvéreim iránt, hogy így könyörgök minden erőmmel:

— Ne engem szeress, hanem Őt, — ha valamit adni akarsz, ne nekem add, hanem neki...

Mindenki így szereti a másikat.

Szinte természetes, hogy akiért imádkozunk, segítséget kap. Nekem szívbillentyűkárosodásom miatt állandóan külföldi gyógyszerrel kellett élnem, arról is szó volt, hogy leszázalékolnak.

Hetek múlva vettem észre, hogy amióta az Atya és testvéreim értem imádkoztak, nem szedem az orvosságot, és már évek óta nem.

Bár eddigi életemben bensőmet senkinek sem tártam föl, mit zavarjak ezzel másokat —, most úgy gondoltam, egy kármelita Atya tudna ezen az úton elirányítani, nehogy eltévedjek saját vezetésem mellett, mivel ez nekem már ismeretlen terület.

Rövid, nyugodt, csendes tanácsai, — amit akár el is felejthettem volna — annyira a legégetőbb helyre találtak, és sodortak Jézushoz.

— Egy mondattal megfogalmazva a benső ima és élet lényegét: "Jézus annyira szomjazza szeretetedet, hogy vágyva vágyik arra, hogy Vele légy a következő percben, holott eddig is Vele voltál."

Ha mindig meg tudnám ezt tenni, elég is lenne erre az életre.

Egyszer átéltem ennek igazságát mélyen, hogy Jézus mennyire szeret és ez hetekig annyira lekötött, hogy alig érzékeltem a külső életet... Úgy éltem meg, hogy megállt az idő.

Ez olyasmi, hogy a következő percet is akarja, holott együtt voltunk az imént. Vagyis az idő megy, én pedig időtlenségben vagyok Vele. Mert mindig ugyanabban vagyok! Vagyis bennem nincs idő. Vagyis Jézus az Örökkévalóság maga! Azért nincs ott idő, amikor belépünk Őbeléje. Vagyis ez a tanács annyit jelent nekem: Lépj az Örökkévalóságba!

A Jézussal való együttlét csendjében sokszor megszólal a "lelkiismeret szava". Szerető irányítás ez. Ez olyan nagy öröm, hogy attól félttem, hogy ez már a jutalom. A lelkiatya megnyugtató, hogy nem. — Ez a Vele való Élet!

Aggasztott, hogy nem tudom elképzelni a Kisjézust a jászolban karácsonykor, húsvétkor a keresztre feszítést, és így nem tudok részt venni az Egyház liturgikus életében lélekből igazán. Mások oly szépen énekelnek és elképzelik a Kisdedet, és nekem nem megy. Jön a nagybőjt, és nekem semmit sem jelent majd.

— "Elég, ha azt mondom: Jézus, szeretlek Sebeidért. Köszönöm szenvedéseidet és úgy gondozd és ápd Őt, mintha most találtad volna Őt sebesülten, és akkor halálos nagy szeretettel vedd körül és máris minden a tiéd."

Ez a tanács is egycsapásra megoldott mindent. És senki sem tudta, hogy Jézus nincs a kereszten... Igen, csak most értem meg, miért volt jó ez a tanács nekem. Mert a Lelkiatya tudta, amit én csak később, hogy Jézus bennem van, és nem tudom kivetíteni sehová.

Egyszer azt mondtam valakiről, hogy az illető olyan el-lenséges. Nagyon határozottan kérte, hogy ezt soha többé senkiről ne mondjam. Ne zárjak ki senkit szeretetemből, mert akkor Jézus lerongyolódik bennem.

— "Legyen valaki a földön, aki megteszi azt, amit Jézus kér, hogy szeressük felebarátunkat. — És ha géppisztollyal ott lehettünk volna, amikor Jézust elfélték, akárkire lövünk, mindig Őt találtuk volna el."

Akárkire mondok valamit, mindig Jézust találok el.

De az igazi felszabadító és szenzációs tanácsa az volt, hogy nem kell programszerűen imádkoznom. Panaszkodtam ugyanis, hogy nagyon nehezemre esnek a szavak, elmélkedni pláne nem tudok, mert semmit nem

tudok bevinni a képzeletembe, ha erőltetem, attól ideges leszek, és kimerülök, mint valami roppant nehéz munkától.

Ekkor mondta, hogy elég, ha szeretem Jézust, mindig, mert a szeretet több, mint az imádság.

Ezt magamtól soha nem mertem volna megtenni és akkora jó volt, és minden akadályt elhárított, amit emeltem Jézus és köztem!

Ez a szeretet hol erősödik, hol szunnyad, mint a szikra, de mindig él, és állandó benső együttlét. Ez olyan egyszerű, hogy ebben csak ringatózni kell.

Ilyen egyszerű és gyönyörűsége a kármeliták benső imája, amire a Szűzanya vigyáz, és a Szentlélek táplál, vagyis Jézus Szeretete, — maga.

A Lelkiatya így arra tanított, hogy a Kármel lelkiisége: Jézust szeretni, mindig Vele lenni és szeretni mindenkit, akivel csak találkozom.

Egységben egymással, egységben Jézussal. Az egység maga is szeretet.

Sziénai Szent Katalinnak azt mondta az Úr:

— "Én, a ti Istenetek, azt kérem tőletek, hogy azzal a szeretettel szeressetek engem, amellyel Én szeretlek titeket. Ti erre nem vagytok képesek, hiszen Én már akkor szerettelek titeket, amikor ti még nem szerethettetek Engem.

Minden szeretet, amivel Engem szerettek, a ti adósságtok, és nem kegyelem, mert tartoztok velem.

Én azonban nem tartozásból, hanem kegyelemből szeretlek titeket.

S mivel nem tudjátok megadni azt, amivel tartoztok nekem, eszközül felebarátokat adtam mindőtöknek, hogy nekik tegyétek meg, amit nekem nem tudtok megtenni:

Szeressétek őket fenntartás nélkül, tiszta ajándékként, nem várva semmi hasznot. Én pedig magaménak tudom, amit nekik tettetek."

"Ajándékaimat" a családban és munkahelyen kell osztogatnom, és tudnom kell, hogy bárkivel találkozom — Jézus jön felém.

Nagy élmény a VÉK imaóráin a testvérekben és léleekben megtapasztalni Jézust. Jézust, Aki örül és szenved a másokban.

Meg kell élnünk azt, hogy Jézussal találkozunk a keresztyúton amint ronggyá van verve, és halálos szeretettel vegyük körül Őt.

Jézussal találkozunk az Egyházban is, amely 40 éves keresztyútját járta. Mindenekelőtt, szolgálatára kell adjuk magunkat. Az Egyház vár is közülünk hitoktatókat, segítőket a templomban, ügyintézésben, beteglátogatásban, a karitás feladataiban, az áldoztatásban, mindazon helyeken, ahol kiált a szükség.

Mindenek előtt pedig részt kell vegyünk nagy engeszteléseiben és az imádságaiban.

Mama! Elmondom Neked még a nyelvek adományát:

Van olyan testvérem, aki a közös mély imádságainkban nyelveken szól. Rögtön megértettem, hogy nem az a lényeg, hogy beszéltek-e ilyen nyelven valaha, hanem az, hogy kitör belőle az Isten dicsérete, a hálaadás, az önátadás és a szeretet.

Rögtön tudtam, hogy ez olyasmi — magasabb fokon persze —, mint mikor Te otthon eltöltöd szívemet, és akkor dúdoló és énekelek Neked, és egyáltalán nem az a fontos Neked, hogy mit is mondok, mert a lényeg nem a szavakban van, hanem szívünk áradása beszél egymáshoz.

Mégis szerettem volna ilyet kapni, és kérdeztem Jézust:

— Nekem nem adod?

És akkor, mintha kigyújtottak volna bennem egy reflektort, rögtön tudtam, hogy én már megkaptam, csak ellenállok.

Nekem is új nyelven kell beszélnem Jézussal: a szeretet nyelvén.

Elöttem állt hirtelen a sok példa: hogy mindent megtesz nekem, amit kérek, de csak akkor, ha Hozzá, mint a Szeretethez beszélek, kedvesen, gyöngéden, mindig mosolyogva, önmagamát átadva oly szeretettel, amire csak képes vagyok. Ilyenkor mindig válaszol.

Különben oda se figyel rám. Én pedig annyiszor elkalandozok, és nem tartom ezt olyannyira fontosnak, mindig.

Akkor megértettem, hogy ezen az új nyelven kell beszélnem mindig Őhöz, hogy elérjem, és megérinthessem Őt. Semmilyen más közeledést nem fogad el. És már mióta nevel, és én csak most tudtam meg, mennyire életbevágó ez nekem.

Ezért mondom, hogy olyan furcsa ez a Bennemlakó, és szeretetszomja semmihez sem fogható.

Az erős apostoli lelkek nyelveken szóltak és térítettek. Mamám! Te taníts meg arra, hogyan kell Jézussal bánnom, Hozzá beszélnem és Őt szeretnem, ahogyan Te — ezentúl a Lélektől átítatott új nyelveken.

— "Mamám, segíts, hogy mindig IGEN-t válaszoljak és ne veszítsem el ŐT!"

A Mamának nagyon tetszik, hogy Jézusról beszélünk, megnyugtat, hogy palástját rám teríti, amely ruha arról nevezetes, hogy redői között ott van a Kisjézus, Aki nevet és úgy vár engem, mint akinek a Mamája egyedül nem is elég.

Ezt a Mama is tudja, és Ó is nevet, és olyan jó ez a háromságos együttlét, ahol mindenki egymásra figyel csak.

Annyira szívembe vésődik a Lelkiatya tanítása: mindig csak a másokra kell figyeljél, mire van szüksége?

Ez az egyszerű mondat eligazít engem: hogyan szeressem Jézust a felebarátban, testvéreimben.

Hetedik fejezet

A skapuláré története. A Mama palástja mindenkié.

A Kármel lényege:

**JÉZUSBÓL SOHA KI NEM LÉPNI
KIKET ELÉD TEREL AZOKÉRT ELÉGNI
GYÖNGE KIS NÁDSZÁL ISTEN REMEG ÉRTED
ANYJÁT NÉKED ADJA ŐRIZZEN MEG TÉGED!**

"A KÁRMEL: imádság és szeretet, — csak ennyi az egész,

Vállruhám oltalmad és e kötésre a pecsét.

Elesel? — Nem számít. Bármilyen helyzetben és lelkiállapotban légy,

Bízzál bennem, Anyád vagyok,

És az Övé."

A skapuláré története A Mama palástja mindenkié

Izraelbe ellenséges hadak törtek. (Kb. Kr.e. 722-ben foglalták el Szamáriát.)

Az Úr keserűen szólt: "Fiaitok közül prófétákat támasztottam" ... de hiába, nem javult meg Izrael.

Ekkor az asszírok miatt elpusztultak a legszebb helyek: Libanon, Száron, Bázán és a Kármel.

"Tűzzel, lánggal, erejének dicsősége elpusztul" — keserűen szólt a próféta.

De az Úr nem szűnt meg vigasztalni sem.

— "Lesz, amikor jog lakik majd a pusztaságban, igazságosság tanyázik a Kármelen és az igazságosság békét hoz, az igazságosság nyugalmat terem és biztonságot mindörökké. És népem békességben lakik biztonságos hajlékokban, és bőséges nyugalomban." (Iz. 32,16-17.)

E jövődőlés a messiási időkre vonatkozik, amikor is a Kármel újra benépesült szt. Illés utódaival, a keresztény szerzetesekkel.

A Kármel mégis menedéket adott szakadékos, barlangos rejtekhelyeivel mindazoknak, akik elmenekültek az asszírok elől. A prófétaiak voltak vigasztalóik, és Izraelnek, hogy él még a Kármel, szt. Illés szelleme és az Úr irgalma.

Mikeás így fohászodik:

— "Legeltesd Uram pásztorbotoddal népedet, örökölt nyájadat, amely magányosan lakik az erdőségben, s a Kármel közepén ..."

614-ben előzőnlötték Palesztinát a perzsák, kardéltre hányták a híveket, elhurcolták a Szent Keresztet, a zsidók több ezer keresztényt kiváztottak fogságukból, hogy saját kezükkel öljk meg őket.

Elképzelhetjük a Kármel szerzeteseinek sorsát:

Dél felől a vad szamaritánusok, északról a vérszomjas zsidók, Tibériás Názáret a fészük, mivel Jeruzsálemből ki voltak tiltva. Áldozatul esett szt. Illés bazilikája, amit szt. Ilona az V. században Illésnek emelt. Feldúlták a Próféták Iskolája barlangot, amely a kereszténység első századaitól fogva a Szentföld leglátogatottabb szentélye volt.

A bazilika romjaiból két díszes oszlopot beépítettek a kármeliták jelenlegi kolostorába.

A tűzimádó perzsa uralom nem sokáig tartott, 630-ban visszatért a Szent Kereszt Jeruzsálembe, előjöhetnek a rejtőzködő szerzetesek, már akik átvészelték ez időt.

De csakhamar tartósabb veszedelem szakadt a Szentföldre: a félhold uralma. 622-ben volt Mohamed nagy futása Medinába, 630-ban seregei elfoglalták Mekkát, 640-ben pedig már elesett Palesztina, Szíria, Egyiptom, Perzsia, mint a tenger öntötte el az egész keresztény keletet az iszlám.

Mohamed kereskedő volt, bejárta a vidéket, és tanítását pogány, zsidó és keresztény elemekből állította össze.

Nagy hatással volt képzeletére az Ószövetség lángpallosú prófétája, aki porba dönti a királyokat, és akit az Isten tüzes fogaton emel magához, ugyanis a Korán több fejezete foglalkozik vele. Illést El Khadernek: örökké zöldellőnek, örökkön élőknek nevezi benne. A muzulmánok ma is így szólítják, és nagy tiszteletben részesítik őt. A Próféta Iskola ősi barlang szentélyét nem tették tönkre, sőt, azt is El Khadernek nevezték, és derviskolostort építettek mellé, és ma is nagyban zarándokolnak oda.

A Szentély baloldali üregét Mogara Sitti Mariamnak, Mária Úrnő barlangjának nevezik, mivel a hagyomány szerint a Szentcsalád Egyiptomból jövet Názáret felé itt pihent meg.

A Próféta Barlangját, amely fölé a jelenlegi bazilika szentélye magasodik, Mogara el Nebi-nek, a Próféta Barlangjának hívják.

Így érthető az, hogy a kármelitákat tiszteletteljes bánásmódban részesítették, mivel ők Illés fiai. Ezért engedték meg csakis nekik pl. a bagdadi alapítást, visszautasítva mindenki mást.

Ezek ismeretében feltételezhetjük, hogy Illés fiai, ha nem is valami fényesen, de az Illés kultusz árnyékában átvészelték a mozlím uralmat (700-1000) a Kármel-hegy barlangjaiban.

Egy régi krónikás írja: a puszták és városok szerzetesei közül csak az maradt meg, aki menedéket keresett a Kármel-hegyén.

1177-ből már híradásunk van egy szerzetesközösségről, amely Illés barlangja fölé, a régi nagy lepusztult kolostor romjaiból szerény kis templomot és néhány falat húzott. E szerzetesek Kalábiából — egy őszhajú pap vezetésével jöttek, karizmatikus kegyelemmel megáldva: maga Illés nyilatkoztatta ki a letelepedést nekik.

1187-ben Szaladin szultán még elfoglalta, de már 1190-ben a III. Kereszteshadjárat kiűzte őt a Kármelről.

Ezután a Kármel-hegy szerzetesei virágzásnak indultak Szíriában és Palesztinában is.

Szent Bertold, az őszhajú pap zárdáját és kápolniját már nem Illés, hanem a Boldogságos Szűz tiszteletére szentelték, innen ered a rend neve is: (1170) Orde B. Mariae Virginis — Boldogságos Szűz Mária rendje, testvérei.

Szent Bertholdot sohasem tisztelték a rend alapítójaként, csak mint első generálisát. Őt követte Brokárd, majd halála után, 1233-ban Szt. Konstantinápolyi Cirill, görög származású, Ő Istentől kinyilatkoztatást kapott:

Minél több nemzet fiait vegye föl a szerzetbe, hogy amikor eljön az üldöztetés és menekülniük kell, és amikor úgy látszik, hogy e szerzet kipusztul ősi földjéről, annál inkább virágozzék az egész világon, főként pedig a tagok saját hazájában (Spec. I. 98. n. 416)

1291-ben a muzulmánok visszaverték a kereszteseket,

elfoglalták Jeruzsálemet, Accont, fanatikus csoportjuk saját élő tetemével temette be az árkokat, amelyen át beözönlött az arab lovasság.

A városon belül, — írja Abulfede arab történétíró — a keresztények oly bátran harcoltak, kitérték kapuikat, hogy ott haljanak meg, fegyverrel kezükben, amellyel míg mi egyet, ők hetet vágtak le közülünk. 30 ezer keresztény lelte halálát, elpusztult a rend acconi kolostora.

Aztán felmentek a Kármelra, amely nincs messze (4 km), és a Kármelhegyi Boldogasszony testvérei Rendjének kolostorát felégették, és kardélre hánytak minden testvért, akik éppen a Salve Reginát énekelték.

Így irtatott ki ez a szerzet a Szentföldről.

A rendnek ez a szentföldi bölcső mindig is eszményképe maradt, próbálták is visszaszerezni az idők folyamán, de ezt a kiváltságot a Szűzanya fenntartotta a rend felvirágoztatóinak, szt. Teréz fiainak, akik R. Prosper vezetésével felépítették az Ő kármelhegyi templomát, és testvéreinek hajlékát.

Stock Szent Simon (1165-1265) Anglia Kent grófságában született, 50 éves korában találkozott a látogatóba érkező, alamizsnát kéregető kármelitákkal, és a Szűzanya felszólítására közéjük állt.

Velük utazott vissza a Kármelre remetéskedni, és amikor a rend 1240-ben megtelepedett Angliában, ő is hazatért velük.

A Kármelre itt is üldöztetés várt, amely azonnal megkezdődött, mihelyt a Szűzanya testvérei nyugatra érkeztek. Az egész XIII. század csak küzdelem volt a létért.

A IV. Lateráni Zsinat megtiltotta új szerzetek alapítását, 1215-ben úgy, hogy ők eszerint már elkéstek, létezésüket

jogtalannak tartották: minek annyi koldulórend!

— "A sátán, látva a Szűzanya tiszteletének elterjedését, dühében ellenük uszított, akit csak lehetett. Nem engedték letelepedni őket, és ha igen, kietlen vidéken, megadóztatták őket, betiltották a misézést, a harangok használatát, a püspökök inkvizítori és végrehajtói hivatalokba akarták kényszeríteni őket."

"Látván a testvérek, hogy már sehol sem találnak pártfogásra, az egyházban sem, alázatosan Szűz Máriához folyamodtak, hogy Ő, aki a kietlen helyre vezette, mentse is meg őket.

A Szűzanya megjelent Stock Szent Simonnak, a rendfőnöknek, és arra biztatta őket, hogy menjenek IV. Ince pápához, félelem nélkül, orvoslásért." — Amit el is nyertek.

De nemcsak a hivatalos pápai segítség kellett, a zaklatottságban élő testvéreket is meg kellett erősíteni, akik elkeseredésben éltek: a százados hányattatás fiait.

Stock Szent Simon gyöngéd szeretettel kérte a Szűzanyát, adjon valami Jelet, és kiváltságot rendjének, mert elvesznek.

Éppen énekelt Máriának, amikor megjelent az Istenanya, angyalok kíséretében, kezében tartva a váll- ruhát, így szólt hozzá:

— "Azt a kiváltságot adom a te számodra és minden Kármelita számára, hogy aki ebben a ruhában hal meg, nem szenved az örök tűzben.

Fogadd, kedves fiam, rended vállruháját, társulatom jelvényét, íme az üdvösség jele, oltalom a veszélyben, a béke és az örök szövetség záloga."

Ezt a kiváltságot az Egyház kiterjesztette mindazokra a hívekre, akik azt szabályszerűen fölveszik.

A szent vállruha, (mely megszentelt Skapuláré-éremmel is helyettesíthető) felvétele által tagjai leszünk a SKAPULÁRÉ TÁRSULATNAK, ezáltal a Szűzanya kiváltságos gyermekeiként megtapasztalhatjuk mindenkori hathatós segítségét.

Kiemeljük XV. Benedek szavait: — "Legyen közös nyelvetek az Evangélium szava, és közös fegyveretek a Kármelhegyi Szűz skapuláréja, amelyet mindegyiketeknek viselnie kellene, és amely éppen a halál utáni pártfogás egyedülálló kiváltságának örvend!"

A Skapuláré nem talizmán! Nem babonás emlék, hanem a Boldogságos Szép Szűzanya iránti hódolat jele, éppen úgy, mint ahogy édesanyád fényképét hordozod magadnál, szereteted jeléül!

A Boldogságos Szűz Mária anyai szeretete kiterjed a tisztítóhelyen szenvedő társulati tagokra is. Amint ugyanis megígérte, leszáll hozzájuk, megvigasztalja és a neki szentelt SZOMBATI NAPON kiszabadítja onnét őket. (XXII. János pápa 1322. márc. 3., és V. Pál 1613. febr. 15.)

A rend elterjedt. Nagy Szent Terézia és Keresztes Szent János reformálta meg 1561-ben.

Jövőjéről annyit tudunk: Mária gyermeke nem veszt el.

De Szt. Hildegárd is közöl velünk valamit: Ő színes képekben írja le az Egyház jövőjét: az Egyház szekerét a szerzetesrendek, mint különböző színű paripák húzzák.

Majd így ír: "Ez a szerzet (kármelita) keletről jön, el-lanyhul, majd fölvirágzásakor visszaszerzi keletet: a Kármel hegyét és a missziókat. Ez az első szerzet, Ószövetségbe nyúló gyökereivel, és utolsó is, mert a világ végezetéig fennáll." (Ventimiglia 58-59.)

Erről tett említést napjainkban Marcel Atya is.

A skapulárét, a Szűzanya vállruháját viselik mindazok, akik a kármelita rendhez tartoznak. Felosztásuk szerint az elsőrend: a férfi szerzetesek; másodrend: a szerzetesnők, zárdában élnek; harmadrend: a világban élő kármeliták (VÉK); "negyedrend": mindazok, akik viselik a skapulárét és tisztelik a Szűzanyát, semmilyen más megkötés számukra nincs, csak naponta egy Üdvözlégy Mária... elmondása. Mária Jézushoz visz.

Mindnyájan pedig egy család vagyunk, imakincseink közösek.

Amikor a nehéz napokban megalakultunk, régi szakadozott könyvből írtuk ki a harmadrend szabályzatát. Néhány mondat foglalkozott velünk szükségzavúan. Kéri a tisztaság (mindenki azon állapotában, ahol van, tehát a családostól becsületes házaseséletet kér), az engedelmesség és amennyiben lehetséges, a szegénység fogadalmát.

Örömmel fedeztük föl, hogy elvárja az Egyház segítségét, és kutattunk, mit is rejtene a szükségzavú mondatok, mit is kell tennünk?

Lázasan írtunk, beszéltünk és értelmeztünk, amikor is térdünkre ejtettük a könyveket, és kértük Erzsébetet, kérdezze meg a Szűzanyát, melyik szabály a legfontosabb, és mit tegyünk?

Elámultunk, amikor Erzsébet válaszolt: A Szűzanya mosolyogva szólt, és egyszerűen összefoglalta a VÉK lényegét:

— "Minden gyermekemtől csak azt kérem, és várom el, hogy bárhol, bármilyen helyzetbe kerülne, és akármilyen

lelkiállapotban is van, mindig Hozzám fusson, és Bennem bízson."

Így nem nehéz kármelitának lenni — a Szűzanya előtt.

A Lelkiatya nagy jövőt jósol a Kármelnek, mégis azt mondja, hogy nem ez a rend fontos igazán, hanem Isten dicsősége, és ehhez minden rend felvirágzása. Hogy sokan legyenek, akik Istent dicsérik, szeretik, és akik áldozatul adják magukat nemzetünkért.

Becsukom a fóliás Brúnót, amiből mindezt áttanulmányoztam, és megköszönöm a Mamának, hogy ilyen egyszerűen megfogalmazható az én feladatom.

És hogy a munka nagy részét, Ő átvállalja tőlem, csak igazán bízni kell megtanulnom Benne annyira, ha látnám már az atom gombafelhőjét, csak Rá kellene néznom, és hinnem, hogy virágosó száll belőle. Nem nehezebb ezt sem elhinni, mint hogy a hegyek odébb sétálnak.

— "Mamám, gyógyítsd meg hitetlenségemet, és add, hogy úgy bízzak Benned, ahogy szeretnéd."

A KÁRMEL LÉNYEGE:

JÉZUSBÓL SOHA KI NEM LÉPNI
KIKET ELÉD TEREL AZOKÉRT ELÉGNI
GYÖNGE KIS NÁDSZÁL, ISTEN REMEG ÉRTED!
ANYJÁT NÉKED ADJA: ŐRIZZEN MEG TÉGED.

Nyolcadik fejezet

Segítség! Elveszek!! Fügöny ereszkedik elém. Jézus magával visz engem. A Lelkiatya légikikötőt ajánl nekem.

"A Kármel Máriája csalétek,
Egyedül azért, hogy Isten szerelme
Csapdába ejthessen téged.
A Kármelben bezárulnak a karok,
Elveszel Jézusban, ha te is akarod."

Segítség! Elveszek!!

— "Mamám, itt fenn a hegyen Veled csodálatos, de otthon újfajta lelkiséget tapasztalok és akkora sötétséget sokszor!

Emlékszel, amikor mentem haza este, munka után és a lámpafényben szikrázott a frissen hullott hó. Szállingózott még, elvarázsolt világ, és én mégis hirtelen azt fogtam fel, hogy valami fekete lyukban élek, minden sötét, elkeserítő, untat és félelmetes.

Csak Jézusra gondolni édes, jó és boldogság.

Nem is gondolat ez, inkább valamiféle ölelő szeretet, de csak ezt a szót tudom kimondani is — szinte éjjelnappal;

"Irgalom, szeretlek!"

Ő lenne az igazi Életem, csakhogy Ő homályban rejtőzik. Néha enyhít, hogy meg ne zavarodjak. Mert sokszor bizony azt gondolom, hogy nem leszek bolond, vagy nem vagyok máris az?

Hogy van az, hogy azt érzem, hogy szűk a szoba, a világ egy kalitka, amibe be vagyok zárva. És amikor jobban eltölt J e l e n l é t e , az maga az É l e t . Egy Új Élet kibontakozása...

Figyelem, mi a sötét?

— Hát a gondolat, amely nem tud megpihenni senkin, és semmin, mert üres és fárasztó, és nem kap eledelt sehol, csak ha Rá gondolok, akkor elégül ki a gondolat.

— Az emlékezet. Semmit sem kíván megőrizni, ha felbukkan valami, idegen és félelmetes, ki ez, mi ez és mit akar? Kérdezem, hogyan lehet, hogy Nélküle időzsek egy pillanatig is?

Rohanok Hozzá: — "Ölelj, mert meghalok!"

— Az értelem: nem tud kihozni semmit, ami örömet szerezne nekem. Máskor örömet tudott szerezni egy megoldott matekpélda, egy kémiai levezetés, vagy akár az összefüggések felbukkanó fénye, — de mostanában unom őt és leintem.

Bár Vele akkor is nyugodt sziget, csend és béke övez, ha nem érzek boldogságot.

Átölelném Őt, de oly homályos felhőben tanyáz. Néha tapasztalom szeretetét, de legtöbbször nem.

És akkor érzem, hogy körülvesz a sötétség.

— Valaki kiabál az éjszakában, egyre hangosabban:

— "Segítség! Elveszünk!" Agyam, a Parancsnok az:

— "Nem normális dolog az, ha ennyire belemerülsz ezekben!"

Az emlékezetet, az értelmet, az akaratot azért kaptad, hogy használd. Majd behülyülsz, ha leállítod a működésüket, nem lesz semmi, amibe kapaszkodjál, ismeretlen tájék az, és te majd szépen elveszel.

Ha hazaértünk, elveszünk egy jó krimit, amit már régen ledobtál.

Pihenésre van szükséged, mindig csak rohansz, kimerültél, vissza kell térjél a normális kerékvágásba, és az emberek közé." Figyelem lelkem mélyét, és nem is válaszolok neki. A Közellévőhöz fordulok, Aki a felhőben tanyáz: — "Nézd, mit élek át. Olyan ez, mintha hátat fordítottam volna a világnak, és a világ peremén állnék egy tenger partján, mert nem érdekei a világ.

De a tenger is végtelennek látszik. Hogyan tovább? Valóban bezárult a kör?"

Aznap éjjel álmomban ugyanígy álltam egy végtelen tenger partján. Hátam mögött messze egy nagyváros.

A parton egy csónak ringott, két szélén kis fadeszka. A jobboldalán Jézus ült, és intett, hogy szálljak be.

Megfogta a kezem, amikor megingott a csónak. Vele szemben akartam leülni a kis padkára, hogy lássam, és tudjunk beszélgetni. Mert annyi mindent akartam mondani neki. De intett, hogy nem. Üljek a lába elé egy kis zsámolyra, háttal Neki.

Elindult a csónak, pillanatok alatt kint voltunk a nyílt tengeren. A tenger kék volt, és összefolyt a szikrázó kék éggel, part sehol. Igen, — most már tudom, miért nyugóz le a Földközinek ez a végtelen kéksége. Akkor is ezt éreztem, a mérhetetlen csendet, és mérhetetlen békét.

Ebben az elmondhatatlan megnyugvásban lassan előrenyúlt két kéz, és összekulcsolódott előttem, szelíden húzott magához, hogy Jézus Szívén pihentem anélkül, hogy láttam volna Őt.

Egy szót sem beszélünk, de az teljesen fölösleges is lett volna, mert mindezt szó ki nem fejezheti. A végtelen víz, az egyedüllét, az átfogó szeretet.

A boldogság volt maga, de úgy is mondhatom, ez volt a Minden.

Amikor reggel fölébredtem, még éreztem, amint a karok visszahúzódtak, éppen amikor érinteni akartam őket.

Kérdeztem Tőle, mit jelent az álmom?

Rögtön tudtam, hogy életem folyamát. Nem fogom látni, nem is hallom talán, de elmondhatatlan szeretetben utazunk az életemen át. Halálom óráján jön majd a teljes megismerés!

Ez igaz lehet, ez a boldog együttlét valahogy, mert nem tudom hogyan, de mindez megvan a lelkem mélyén.

Ma is előmlik rajtam a boldogság, mert hirtelen tudom, hogy: Bírni több, mint látni és beszélni.

N é z e m a Mamát, és megértek mindent. Valamit az Isten örvénylő szeretetéből. Hogy ezért teremtette Máriát, a Kármelt, a tengert, és ezért vált emberré, hogy becserkésszen engem, hogy beszálljak a csónakba, és aztán már semmi más ne legyen, csak Ő.

Ismerem magam, hogy én sokat fogok elkószálni, amíg teljesen Rá tudom bízni magam, de a Mama vigyázni fog, és Ő mindig megtalál engem, mert én vagyok — a századik!

—"Mama, a Felhőbenlakó beköltözött lelkem csónakjába, és nem tudom, merre megyünk. Tenger Csillaga, világítsad utamat! Köszönöm, hogy végig kísérted most újra életemet, és annyi kegyelmet adtál, hogy egy életre elég, amennyi hátravan.

Áldott légy! Áldott légy, Anyám és Isten Anyja!"

Szelídem jelenléte erősödik, és tudom, hogy sohasem válhatunk el. Azt is, hogy hiába megyek még a szent helyekre, nem fogom Őt ott megtalálni.

A fények meghittebbé halkulnak a Szentélynél és bennem.

Tudom, Izraelben hirtelen fog leszakadni, és beborítani az éj. Esteledik amikor kilépek a bazilika kapuján, és nem fáj a szívem. Mert a Mama velem jön.

Megérkezik a busz értem, a nyüzsgő élet. Integetnek, miről maradtál le! Milyen szép helyeken jártunk, és láttuk a világ legszebb gyémántjait.

És én felszálok a Mamával, és Szelfidemmel!

— Mit csináltál itt?

— Semmit!

Hogyan is tudnám elmondani, mekkora szakadékokat jártam be, völgyeket és hegyeket, és hogy önmagunk a legrejtélyesebb világ? Nagyon szép lehet, mert az Úrnak ez a kedvenc szőlője. Amiről azt mondta, gyönyörűsége itt lennie. Ligeteiben sétál, és egyszer csak találkozunk Vele, ha elindulunk keresni, mint Illés.

Nem baj, ha elfáradunk, és elnyűttek minket. A Kis Felhő öntöz majd bőségesen, és felüdít az Enyhe Szellő. Kereslek Uram!

Életem legcsodálatosabb kalandjában, ebben a benső életben és imában.

A hegy, boldogságom Hegye lassan hátrálni kezd, és visszavonul. Az ablakból már csak körvonalait látom, vagy csak sejtem már? Elhagyott! A szám sós ízű. Mi ez a boldogság mégis, ami fürdet?

Rádöbbenek, hogy bennem van a Kármel.

Örömben tánc lépésekkel ugrálok a szálloda folyosóján, és felkapom a lifthez evezők csomagjait.

Amikor pedig gépünk felszáll a kimerítő ellenőrző tortúrák után a messzi kékségbe, vissza se nézek, Kármelom ligeteibe kell mennem.

Nem értem, miért vágyódnak vissza a többiek, és miért lesik az egyre keskenyedő partvonalat?

Bár a Szent Helyeket megérintettem, és megcsókoltam, egy más titkot is tudok: A Szentföldön már nincs ott Jézus!

Jézust elhoztam. Jézus nálam van, a szívemben és minden testvéremben, akivel ezentúl találkozom.

A gép ezüstnyílként szeli a világmindenséget 8 ezer méter magasságban, lehet, hogy robbanunk? A reptéren a legudvariasabban ezért csomagolták ki még a csokoládés szeletet is. Nem is érdekel. Robbanófejjel nem lehet betörni Kármelomba. Előveszem a Lelkiatya füzetét: Életrend.

Ő azt mondja, hogy mindazok a lelki örömök, amiket kapok, gyerekeknek valók. Jézust szeretni jobb és biztosabb a szárazságban, és az igazi szeretet nem más, mint az Ő akaratának követése, és egyesülés Vele a szenvedésben.

—"Olyan is lehet, hogy valaki elkápráztatja, és hamis úton ámíttatja magát, de aki Isten akaratát keresi, és akarja, az nem eshet tévedésbe. Mert az Isten iránti szeretet mindenekelőtt az Ő Akaratának elfogadása.

A 'szárazság' pedig azért jó, mert akkor haldoklik benned Jézus, és akkor csak az Atya felé kell fordulnod, és akkor Ő nemcsak Fia halálát látja a véres fán, hanem azt is, hogy a fának van gyümölcse: és az te vagy, mert Vele élsz, és Vele halsz.

— Fogadd el ilyenkor ezt a szeretetet, amikor haldoklik, és ennyire szeret, és ennyire nincs senkije, aki Vele menne a Halálába, csak te.

És akkor az Ő határtalan szeretete kiömlik a bűnösökre, nemzetünkre, az egész világra.

Merjél bátor lenni..."

És akkor megmutatta nekem a Kármelhegy rajzát, amit Keresztes Szent János készített:

Meredek út, és csak arról szól, hogy sehol semmi, és mi mindent kell elhagyni.

Félni kezdttem, amikor is kezembe nyomott egy életrendet, és útmutatást az imádságról. Hogy el ne tévedjek. Ebben mindent tökéletesen megmagyaráz, amire szükségem lehet.

Elkezdem olvasni, de minduntalan leteszem, mert valaki a lelkem mélyén minduntalan azt akarja, hogy foglalkozzam Vele.

— Jó-jó, mosolygok Rá, de ezt nekünk mind el kell olvasnunk, és mind meg kell valósítanunk.

— Az életrend olyan, mint egy sín neked. Olyan, mint felszálló gépünknek a kivilágított kifutópálya.

Követem gondolatát: Igen, a gép nehézkesen indul, és lomhán, kedvetlenül lép rá. Majd biztonságban érzi magát, és gyorsít, amíg el nem kapja a sebesség vidámsága, és máris nekifeszül a levegőnek, és lendül egy kicsit, aztán emelkedik.

A magasságok szédülete után újra visszatér, és tudja, hogy biztonságban érkezik.

Ez a pálya az életrend.

Nekem, és sokaknak jelent majd biztonságos kikötőt, mégpedig olyat, amit bármikor el lehet hagyni, ha a Lélek örvénye emelni kezd.

Mert mindent a Lélek művel bennünk.

Ótőle várom, hogy egyszer lecsapjon az isteni Tűz, és föleméssze az áldozatot, mint ahogy a Kármel hegyén, Illés imádságára még a port is.

Én nem vagyok áldozatnak se jó, csak azt tudom, hogy Isten maga a Szeretetet, és ezért tennie KELL valamit — Veled... velem...